

BOEM@

REVISTĂ DE LITERATURĂ ȘI ARTĂ - ISSN: 2066-0154

Decembrie 2022 (Anul XIV) Nr. 166 (12/2022)

BOEM@

Decembrie 2022 (Anul XIV) Nr. 12 (166) - 42 pagini

ISSN 2066-0154

Apare sub egida **A.S.P.R.A.**

Asociația Scriitorilor pentru Promovarea Realizărilor Artistice

Editor: S.C. InfoRapArt Galați - Editura InfoRapArt

12 / 2022

COLEGIUL DE REDACȚIE

Director: Petre Rău
Redactor-șef online: Mihail Gălățanu
Redactor-șef adjunct: Denisa Lepădatu

Redactori: Tănase Dănăilă, A.G. Secară,
Mihaela Vaida, Grigore Grigore, Dan Ion Sanda,
Lucia Pătrașcu, Cristina Roșu

Grafică: Elena-Liliana Fluture
Tehnoredactare: Daniela Cașu

Colaboratori: Maria Timuc (București), Luca
Cipolla (Italia), Lidia Grosu (Chișinău), Laura
Ilinca (Franța), Florin Logreșteanu (Craiova),
Ligia Popa (Cluj-Napoca), Melania Cuc (Bistrița),
Carmen Racoviță (București)

XXXXXXXXXXXXXXXX

Revista literară BOEMA o puteți citi și pe site-ul
www.boema.inforapart.ro

actualizat permanent de: *InfoRapArt*

Email: boema@inforapart.ro,

petrerau@yahoo.com

Telefon: **0726 337376**

ADRESA REDACȚIEI: Str.Regiment 11 Siret, Nr. 17,
Bloc C20, Ap. 42, parter, Galați, 800331

Abonamente: boema@inforapart.ro, tel: **0726 337376**

- În numele libertății absolute de exprimare, autorii răspund în mod direct de conținutul materialelor publicate.
- Materialele trimise trebuie să fie în format electronic (Word, RTF, PDF) și să conțină diacritice.
- Din respect pentru cititorii noștri, revista nu publică decât în mod excepțional texte apărute în alte publicații (inclusiv pe internet).

**Literatură
și
Artă**

DIN CUPRINS

Poezie: Nina Viciriuc (p.3), Melania Cuc (p.8), Ella Leynard (p.13), Marian Vișescu (p.15), Cătălina Hașotti (p.16), Mihaela Vaida (p.20), Vasile Dan Marchiș (p.25), Cristian Chiripuci (p.25), Paula Bârsan (p.35), Eugenia Rada Ioniță (p.37), Constantin Bejenaru-Beco (p.37)

Proză: Dumitru Băluță: Refugiu (p.5), Dan Plăeșu: Un gând verde-albăstrui (p.17) / Aritmetică simplă (p.18), Marin Năstase: Tunarii (3) (p.23), Gabi Gabrinov: Ghicitoarea (p.30), Timur Chiș: Mirosul laptelui (p.32), Eugen Oniscu: Inima străinului - Nuvelă-foileton (13) (p.39)

Cronică de carte: Ionel Necula: Geanina Birlădeanu - reporter la pandemie (p.10), Constanța Sylvia Hârceagă: Sunt sonat la nunta mea sau Metafora vieții poetului Stejărel Ionescu (p.12), Alexandru Cazacu: Scutierul agapelor din Sud (p.28), Constantin Bejenaru-Beco: Ștefan Zăvoiu - Prozatorul care simțind durerile veșniciei a văzut chipul morții (p.29)

Note de lectură: Lucia Pătrașcu: Jenică Chiriac - Ion și Gherghina (p.21)

Aforisme: Petre Rău: Aforisme (p.26)

Catrene: Ioan VasIU: Catrene (p.27)

Catrene vesele: Constantin Bidulescu: Cele zece porunci paradoxale (p.36)

Anunț: Redacția: Festivalul de Poezie și Epigramă "Romeo și Julieta la Mizil", ed. XVII-a, (p.38)

In Memoriam: Magda Isanos: Versuri (p.11)

Colinde: Redacția: Colind - La mulți ani, 2023 (p.41)

Grafică:

Coperta I: Tomasz Alen Kopera - *Artodyssey*

Coperta IV: Claude Monet - *Camille in the Garden at Argenteuil*

Interior: Grafică de Carmen Racovitză

www.boema.inforapart.ro

Nina VICIRIUC

TINERI

Când eram tineri ne sorbeam inimile
la fiecare întâlnire furișată prin parcuri
covor roșu extins
în cinstea mirabilei tinereți
demonțând conștienți nemurirea
deși tineri eram și foarte bătrâni
poate chiar un pic senili
viitorul - un soare uriaș
înflorit expres pentru noi
singura preocupare erau blugii
achiziționați la preț de arginți biblici
ce - acopereau parțial infantilul din noi
nu mai suntem tineri
doar grămezi inutile de blugi
aruncați la gunoi
covorul roșu a devenit vinețiu
și n-am mai sorbi cu niciun chip
de prin parcuri
scleroza vișinie din inimi

SFÂNTA

De fapt sunt o sfântă prostituată
metresă înconjurată de erotice poeme
descriu amorul îngerilor
singură în bordelul de sfinte
oare Dumnezeu mai există?
sau o fi și el foarte bătrân
mai senil decât mine
închid fereastra spre cer
să nu văd cum cad
morți tineri din paradis
poți să mă săruți așa
pătată de sângele
iubiților din trecut?
asasinați de iubirea-mi laconică
ninge peste zăpada durerii carnale
două vorbe să-ți spun la final
ai putea tu să mângâi o sfântă
ce disprețuiește sfințenia
să cazi la picioarele ei
fiind deja decăzută?

CÂNDVA

Cândva toți voiau ceva de la mine
să cresc mai repede să învăț limba latină
să șterg cu buzele praful de pe icoane
să pasc caprele prin
deșertul Iudeei locale
execiții de contorsionare
a voinței abia în formare
s-a interzis și sexul
obligată la jurământul de castitate
nici nu se spunea până când
va dura această proscrisă activitate
acum nu se mai aude niciun glas
pot să fac totul
să merg sau nu cu acele capre
să șterg ori nu praful depus pe icoane
iar sexul e liber și la discreție
privesc înmărmurită îndeplinirea
dorințelor arzătoare
pedeapsă / inutilă eliberare

IDOLII

Îmi iau idolii pe rând și-i
zdrobesc cu capul de pietre
pocnesc precum castanele
toamna cu fruntea-n asfalt
nu mi-au oferit decât iluzii
mă păraseau pe rând după ce mă posedau
râzând cu idolii altora pe la colțuri
nu știu care din ei a fost mai mare
cert e că mergeau
înaintea mea precum preoții
plantând jaloane imaginare
ba chiar mine antipersonal
neavertizîndu - mă din timp
călcăm și explozia lor
sfârteca drumul
entuziasmul destinul
stau între două sensuri
să văd
pe care să-l las
pe care să-ngrop

SACRIFICII

Cumpărăm cu sacrificii
circumferința pământului de sub tălpi
pășim atenți să nu spargem
ochii alunecoși ai morții
plătim viața cu sângele altora
generoși cu fructele mâniei
când vine timpul foamei
săpăm adânc în pământ
extrăgând cu dinții
merele și grâul țărânei
mușcându-ne reciproc de gât
gâlgâie fericirea-n roșii șuvoaie
moartea ne cere chibzuință
banii albi pentru zilele negre

(continuare în pag. 4)

căci ale ei sunt zilele negre
cerând să-i fie
plătit și răsplătit
serviciul ireproșabil
de călăuză

ÎNTOARCEREA

Se întorc corăbiile trimise
de multă vreme în larg
unele au eșuat pe insula iubirii
și -au frânt dramatic catargele
prin furtuna alcovurilor
așteptând zadarnic semnalele
pornirii triumfale înapoi
scufundate treptat
în apele nepăsării
Titanicul meu construit
timp de decenii
a naufragiat printre iluzii
fără a ajunge
la inutilizabile bărci ale salvării
cei însărcinați cu semnale SOS
s-au îmbătat
până când un aisberg
zburător
s-a înfipt nemilos
în destin

VEȘNICIA

Se spune că veșnicia s-ar fi născut la sat
totuși nu și în sat la noi
cutreier ulițele și veșnicia e doar pustiul local
extins necruțător peste casele părăsite
peste gard parc-ar fi fost umbra mamei
întoarsă gârbovită din câmp
cu chipul astupat de
basmă ce-i căzuse pe piept
alunecă pe lângă mine fără să dea vreun semn
adevărat că de la un timp suferea de miopie
până când miopia i-a luat definitiv ochii
și i-a adăpostit la rădăcină de tei
visător
tata se-ntoarce de pe pășune
cosise mult dar coasa aceea mare și neagră
l-a cosit chiar pe el
într-o zi a schimbării la față
da
posibil că veșnicia s-o fi născut la sat
dar nu într-al nostru

CĂZUTĂ PRIN RĂZBOI

EU n-am căzut în niciun război
doar în cele casnice
totuși mă ridicam
din conflicte și ambuscade zilnice
nu m-am prăbușit
nici în erorile iubirii
în cadavrul uneia

căutam mugurii alteia
și mai puternică luptam pe
câmpurile însorite de fluturi
de fapt mă repetam
în cercuri concentrice
obosită încercănată
iubitoare dar nemiloasă
gura arzândă între
seceta neiuibirii
ori miasmele
putrede
ale uitării

FACEREA UNEI FEMEII

Se eliberează din lațul neliniștii
astupă cu pumnii memoria răului
asortând rochia cu anotimpul din ea
șterge imaginea ultimului iubit
sărutul lui pe coapsa erorii
scotocește prin dezordinea-i
extraordinar de ordonată
dezvelește tandru oglinzile inimii
le șterge cu marama de argint a vieții
aplică unguentul acela miraculos
făcut din mierea și sângele
ultimelor iubiri
în final
după multele căutări și sinapse
găsește ascuns chiar în
sânul rochiei roșii
din interiorul opulent
decadent
al ființei ei unice
raiul prescris de umanitate

CARPE DIEM

M-ai luat deja în robie
prea slabă să mă declar învinsă
alerg până la însângereare pe facebook
umilă acceptând insulte
! fără drame și lamentări
mă avertizezi
! carpe diem și-atât
să prelungim măcar diem-ul
cer timidă umilă
! fără termene fixe îmi spui
bucură-te de ce îți ofer
chiar dacă e mai nimic
ochii două semiluni ce mijesc
după răsăritul tău
șterg anxios urmele
noastre în doi
arunc parfumul pe care l-am savurat
în cele trei nopți fără lună
carpe diem îmi spui
! carpe diem și-atât

Dumitru BĂLUȚĂ

REFUGIU

Ultima seară acasă. În acea zi, la ora 19 fără un sfert (așa afirma, de obicei, cu multă vervă, maică-sa), Mihailo Gașițki împlinea 30 de ani. De data aceasta nu prea avea chef de petrecere. Războiul fierbea deja în jurul Hersonului, iar în casele și sufletul orașenilor nu mai era loc pentru liniște. Olesea, însă, ținea mult la tradițiile familiale, preluate de la părinți. Cu toate că își ducea sarcina „pe ultima sută de metri”, a pregătit o masă simbolică de sărbătoare. Nu au invitat oaspeți, ci au serbat în doi. Au servit puțină șampanie. Mihailo a cântat la chitară, ca în prima lor tinerețe, până când vecinii au bătut în calorifere.

În zori, somnul soților Gașițki a fost curmat de bombardamente. Casa în care locuiau ei a fost lovită de o rachetă. Valul exploziei i-a aruncat din pat. Curentul electric s-a întrerupt, geamurile s-au făcut țândări, iar odăile pline de fum și praf. De la etajul 9, prin breșa peretelui din spate, se vedea ca în palmă cartierul iluminat de flăcări. Ardeau încă 2-3 clădiri. Mihailo a găsit-o pe Olesea acoperită de moloz, toată în sânge. Avea o rană deschisă la nivelul brațului drept, provocată de cioburi de sticlă. Medic fiind, i-a examinat atent corpul și nu a constatat alte leziuni, însă era în stare de inconștiență. Trusa medicală, păstrată în casă, a prins bine. A reușit să oprească hemoragia și să aplice un pansament pe rană. Apoi a luat rucsacul, pregătit din timp cu toate cele necesare pentru cazuri critice și, cu soția în brațe, a ieșit afară. Sirenele antiaeriene continuau să sune. Locatarii casei se îmbulzeau panicați prin curte, mulți doar în pijamale. Erau și răniți. Ambulanțele întârziu. Mihailo umbra buimac, când cineva l-a strigat:

– Tu ești, Gașițki?! Ce-i cu Olesea, e vie?

Era un actor, coleg de muncă al Olesei. Cu soția și doi copii îmbarcați în mașină, stăteau gata de plecare.

– Olesea e rănită, autoturismul l-am găsit distrus de dărâmturi, a spus disperat Mihailo.

– Las-o naibii de mașină! Urcați și voi cu noi. Trebuie să părăsim urgent orașul.

– Să evadăm... Cum așa?

– Înghesuți-vă aici. Mai repede, doctore! Acum fiecare minut contează. Bombardamentele vor mai continua.

Văzându-se în afara orașului, cât de cât în siguranță, Mihailo a rugat să oprească.

– Olesea face febră. Trebuie să-i schimb pansamentul.

– Ah, Olesea! Bună dimineața, măiastră pictoriță! Ce, hotărâși să ne lași teatrul fără scenograf? Ei, nu mor caii când vor câinii, a glumit actorul, de parcă nu s-ar fi întâmplat nicio nenorocire.

– Sunt mai bine, abia a murmurat Olesea.

– Ține-te, soro! Noi vom învinge! Și urmașii urmașilor noștri ne vor ține minte, a spus actorul patetic, ca într-un spectacol patriotic. Nu-i așa Gașițki?

– Tu, spune, încotro mergem?

– Eh, doctore, dacă aș ști acum ce să facem! Noi suntem oameni civili, ce au cu noi?... Nu azi, mâine Hersonul nostru ar putea să cadă. Vor încerca să asedieze și orașul Mikolaiv, așa că eu zic s-o luăm spre Odesa. Acolo vom mai vedea ce facem.

Actorul, având mulți fani și printre persoane oficiale, era informat.

Mai departe traficul s-a dovedit a fi și mai anevoios - o avalanșă continuă de refugiați tixiți în autovehicule. Dar și pe jos, cărând bagaje enorme cu ei. Până și copiii erau împovărați peste puterile lor. Cu cât se apropiau de Odesa, se circula tot mai strâns, bară la bară. Olesea suferea din cauza răniilor, la limita răbdării, iar Mihailo abia reușea să-i schimbe pansamentele.

Oamenii, care și cum se putea, fugeau de moarte. În același timp, pe acostamentele șoselei, de sub zăpada ce încă sfida soarele de martie, răsăreau brandușele. Începea o primăvară nouă, dar una necunoscută.

La porțile Odesei, cozile de autovehicule și de oameni cu bagaje păreau interminabile. Asta pentru că se efectuau controale de siguranță. Dar se desfășurau și construcții, instalații strategice de apărare a orașului: redute din saci cu nisip, blocuri de beton și figuri din metal de tip „ejik” (arici) pe carosabil. Munceau din plin grupuri de orașeni-voluntari bine organizate. Acest peisaj părea desprins din perioada ultimului război mondial din secolul trecut.

Un reporter de la un post tv din România încerca să realizeze un reportaj de la fața locului, însă străduința lui era zadarnică și chiar hilară. Interlocutorii nu posedau nicio limbă străină (română, engleză, franceză, germană), utilizată de jurnalist, iar acesta nu înțelegea nicio iotă ce îi vorbeau oamenii în ucraineană sau rusă.

Ajunși în oraș, Mihailo și Olesea, la rugămintea lor, au fost debarcați lângă un spital.

– Toți suntem pradă exodului morții și fiecare își va duce crucea sa, zise actorul, oarecum cinic.

– Voi încotro?

– Nu știm precis, Mihailo, dar cred că spre UE. Acolo o fi salvarea.

Actorul vorbea mai domol ca dimineață. Îi trecuse cheful de glume și patos teatral.

La spital Mihailo a rugat să o interneze pe Olesea pentru un tratament calificat, dar nu a fost să fie. Au aflat că toate unitățile medicale sunt supraîncărcate cu soldați și voluntari răniți, aduși de pe front. Doar datorită indulgenței unor colegi de breaslă, a obținut o asistență de urgență pentru Olesea. Tot aceștia l-au îndrumat să plece în Republica Moldova, unde vor primi statut de refugiat și tratament medical gratuit în staționar.

Odesa, terminal de tranzit al exodului, era plină de refugiați, sosiți din sudul Ucrainei. În condițiile stării de război, infrastructura transporturilor de călători era dată peste cap. Soții Gașițki ziua căutau

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

cum să meargă mai departe, iar noaptea se odihneau la gară. Până la urmă, au fost organizate curse de trenuri pentru refugiați, care plecau zilnic spre regiunile de vest ale țării.

– Hai să plecăm și noi încolo, a propus Mihailo. Să zicem, la Liov.

– Nu, s-a opus categoric Olesea. Eu înțeleg: tu ții mult la baștina ta, dar știi bine că Liovul și alte orașe din zonă sunt atacate periodic cu rachete. Oamenii de acolo fug în Polonia, România, iar noi... Nu, Mihailo, asta nu este o soluție bună.

– Și atunci ce facem?! Vrei să naști aici, în gară?

– Doamne ferește, nu-mi trebuie asta! Spuneai că cineva te-a îndrumat să plecăm în Moldova.

– Moldova... Da, am spus, dar cum să ajungem la graniță? Nu circulă nicio cursă regulată.

– O să facem „autostop” la șosea. Să nu-ți faci griji. Eu o să rezist, măcar și până... Promit!

– Dar mai este o problemă.

– Ce problemă? Las’ că te știi eu! Colegul meu a ales o cale bună, dar tu...

– Olesea, acum nu este vremea să ne contrăm. Problema constă în... Eu sunt la evidență ca supus militar în rezervă. S-ar putea să nu-mi permită să ies din Ucraina. Este ordin.

– Ce fel de ordin? Eu să rămân singură pe drumuri, cu burta la gură?!

– Te rog frumos să nu faci nervi. Nu ai voie.

– Tu mereu inventezi câte ceva, numai să nu mergem și noi în UE.

În acest moment, de ei s-a apropiat un bărbat tuciu și adus din spate, care probabil ascultase discuția lor.

– Taxi! Taxi până la Maiaki-Udobnoe-Palanca, anunța omul.

– Unde? N-am mai auzit de orașul ăsta, se nedumeri Mihailo.

– Niciun fel de oraș. Este vama dintre Ucraina și Moldova.

– O! ce noroc, s-a bucurat Olesea.

– Stai puțin, Olesea, că nu se știe câte grivne o să ne coste un taxi.

– Nu pot să știu cât face în grivnă, pentru că eu sunt din Moldova. Ar fi echivalentul a 500 lei moldovenești, iar dacă vă trebuie la Chișinău, încă 500. Adică, în euro o să fie...

– Ce groază de bani, se uimi Mihailo. Jupuiți oamenii și așa necăjiți de război!

– Eu sunt gravidă, gata să nasc pe drumuri, s-a revoltat și Olesea. Ce vă permiteți, unde-i omenia?!

– Am și eu multe necazuri: soția bolnavă, eu bolnav, iar pensia nu ne ajunge nici pentru leacuri. Iaca, sunt nevoit să șofez la bătrânețe, s-a justificat taximetristul. Bine, hai că mai las de la mine. O să plățiți jumătate din cât v-am spus că face până la Palanca, iar acolo mai vedeți voi cum procedați.

La punctul de trecere a frontierei Ucrainei, Mihailo avea să înfrunte tocmai ceea de ce se temea mai tare. Polițistul de frontieră l-a somat sever să se întoarcă acasă.

– S-a dat o lege nouă, pan Gașițki, care stabilește că pe timp de război supușii militar nu au voie să părăsească țara.

– Eu am motive excepționale! Am argumente...

Mihailo își pregătise din timp un fel de declarație ce îi părea mai mult decât convingătoare, dar în gât i s-a oprit un nod care i-a curmat graiul. După o bălbăială confuză, și-a revenit puțin, însă zadarnic își mai repeta pe de rost discursul: precum că soția lui este însărcinată în ultima săptămână și, în plus, este rănită în urma bombardamentului casei lor; că ea are nevoie de însoțitor și nu poate să o lase pe drumuri singură; că el este medic și îi acordă îngrijiri medicale... Dar cuvintele lui se pierdeau în tumultul mulțimii și larma automobilelor din vamă. Administratorii abia făceau față valurilor de refugiați. Nimeni nu se așteptase la un asemenea exod. Războiul mâna nemilos oamenii pașnici din lăcașele și baștina lor. Toți își doreau să ajungă cât mai curând, cel puțin în țările vecine, iar unii mai departe, doar ca să fie în siguranță. Olesea, răpusă de oboseală și disperare, a leșinat pe loc. Puținii medici de gardă nu mai ajungeau și la ea. Până la urmă, apărut un șef mai mare, care i-a cerut lui Mihailo semnătura că, îndată ce își va aranja soția la azil în Republica Moldova, se va întoarce în Ucraina, prin același punct de control.

Mihailo deja era cu documentele aprobate în buzunar, când un polițist l-a rugat insistent:

– Doctore, luați cu voi băiețelul acesta. S-a rătăcit de ai săi și nu are un însoțitor efectiv.

– Nu putem, pentru că este minor și nu avem procură. Ce facem cu el, dacă în cealaltă parte nu-i vor permite să intre?

– Nu vă faceți griji. Are cu el acte personale în regulă. Că este minor, nu-i bai. Statul moldav face unele excepții în privința refugiaților minori. Îl vor primi, fără nicio îndoială!

Pe partea moldovenească, la Palanca, punctul de trecere a frontierei era la fel de aglomerat, însă activau mai mulți angajați și reușeau să țină situația sub control. În plus, pe un teren din preajmă, fuseseră instalate corturi de campanie, în care funcționau servicii necesare pentru gestionarea fluxului de refugiați: oficii de triere și azil preventiv, un punct medical de urgență și o autogară temporară.

La trecerea graniței de aici, soții Gașițki nu au mai avut probleme. Au ales să plece la Chișinău, pentru că burtica Olesei prevestea o naștere cât de curând, iar ei își doreau o maternitate sigură. Deocamdată, mergeau spre autogară să ia un transport. Ca să nu-i piardă în mulțime, Mihailo ținea la braț pe Olesea și cu alta mână pe condrumetul „adoptiv”, iar în spate căra rucsacul.

– Slavă Domnului că am trecut cu bine granița, a răsuflat el ușurat. Da’ tu, puștiule, ți-ai raportat CV-ul ca la carte. Mie nu-mi rămase mai nimic de explicat. Bravo! Zici că te numești Kravciuk Volodymyr de la Mariupol. Ei bine, noi o să te chemăm simplu: Volodya. Ia să ne spui, Volodya, care este povestea ta.

– Păi, am 11 ani. Sunt în clasa a V-a. În afară de limba ucraineană, mai vorbesc rusa și engleza. Mama a fost profesoară de engleză. Eu am toate actele cu mine. Dar sunt scrise și pe spatele meu: numele, data nașterii, adresa... Mama le-a scris cu markerul, în caz dacă pierd actele. Ce să mai spun?

– Copile, spune cum te-ai pomenit singur pe drumuri, a murmurat Olesea.

(continuare în pag. 7)

– Păi, războiul ăsta. Acasă, eu cu mama și tata, noaptea dormeam îmbrăcați, cu actele personale în buzunar. Când au început să bombardeze fără oprire Mariupolul, ne-am adăpostit în subsolul teatrului. Acolo deja era multă lume. Noi, copiii, când ne plictiseam, ieșeam pe afară. Mie îmi plăcea să privesc pe hol portretele artiștilor, poze cu scene din spectacole. Într-o zi, am ieșit pe hol cu colega mea de clasă Ksiușa, dar a început bombardamentul asupra teatrului și noi am fugit afară, departe în parc. Clădirea teatrului s-a prăbușit. Puțini au fost salvați de sub dărâmturi: răniți și morți, însă părinții mei nu s-au regăsit printre ei. Ai Ksiușei la fel. Am așteptat aproape două săptămâni.

– Plângi, Volodya. Ți s-ar face mai bine.

– Tanti Olesea, eu de mult nu mai pot plânge. Ce să mai spun... Au venit să ne evacueze din Mariupol, pentru că era un dezastru. Războiul intrase cu totul în oraș. Autocarele erau de la Crucea Roșie și din cele care mergeau în Rusia. În îmbulzeală, noi cu Ksiușa ne-am pierdut unul pe altul. Nu mai știu nimic de ea și mi-i dor... Pe mine m-au tras cu ei niște vecini, într-un autocar de-al Crucii Roșii. Credeam că merge în UE, dar ne-au dus în orașul Zaporijiea. Eu am fugit de acolo. Până la graniță am mers singur. Voi nu mergeți în UE? Haideți cu mine! Dacă nu cunoașteți engleza, o să vă ajut eu. Promit...

Olesei i se făcuse rău și s-a așezat pe o bancă.

– Mihailo, mi se pare că s-a pornit. Eu o să nasc aici. Fă ceva, nu mă lăsa...

– Olesea, așteaptă puțin!... Volodya, ai grijă de ea! Eu fug să aduc un medic. Vin îndată!

Cei de la punctul medical, alertați de Mihailo, au examinat starea pacientei și au decis ca să fie transportată de urgență la una din cele mai apropiate maternități. Pe Mihailo l-au sfătuit să ia o rutieră și să urmeze ambulanța.

Astfel, micul refugiat Kravciuk Volodymyr și custozii săi, soții Gașițki, dar și nou născuta Axinia (prenume ales chiar de Volodya), s-au pomenit, fără voia sau cu voia lor, adăpostiți de orașul Căușeni din sud-estul Basarabiei. Urbe ce ține de centru al unui raion pitoresc, cu un potențial economic și cultural cunoscut, dar și cu o istorie veche, care nu este mai prejos decât orice alt „picior de plai” de prin bătrâna Europă.

Au fost cazați într-o casă rustică de la periferia orașului. Le-a oferit-o chiar proprietara ei, Sanda, o ucraineană de viață basarabeană. „Veniți să locuiți la mine, le-a zis ea cu bunăvoință. Copiii mei sunt plecați la muncă în străinătate, iar eu trăiesc când în casa unuia, când a celuilalt. Îngrijesc de casele lor. Veniți în casa mea, că totuna este singurică ca și mine.”

Volodya urma să fie instituționalizat cine știe pe unde, dar el a insistat să rămână în familia Gașițki. Aceștia l-au înscris la școala alesă de el, cu predare în limba română. Era dispus să însușească neapărat încă o limbă străină. O îndrăgise pe micuța Ksiușa, dar și Olesei îi venea să creadă că este și mama lui. Băiatul singur și-a ales unele treburi în casă, pe care s-a oferit să le îndeplinească personal, arătându-se mândru de asta.

Nici Mihailo nu a rezistat să stea acasă fără treabă. A mers la muncă la spital, care era suprasolicitat, în mare parte, de refugiații stabiliți în localitate.

Timpul lui Gașițki se scurgea ca nisipul într-o clepsidră ce era întoarsă în dependență de știrile de pe front, unde luptele se dădeau pe viață și pe moarte. Mariupolul a căzut, Hersonul și o parte din regiune la fel. Mikolaiv și Odesa încă se țineau, dar atacurile cu rachete asupra lor nu conteneau. Într-o zi el s-a întors de la muncă foarte îngândurat. Olesea a înțeles că în sufletul lui se petrece ceva grav. Ea nu a mai răbdat și a încercat să afle ce și cum.

– Mihailo, de ce taci? Eu doar văd că ceva nu este în regulă. Ce ai tu?

– Nu eu, Olesea, ci noi, a zis el într-un târziu.

– Hai spune, nu te chinui. Cruță-mă și pe mine.

– Înțelegi, draga mea Olesea... Bărbații care își iubesc foarte mult soția și copiii... într-un cuvânt, familia, pe lângă asta mai au și alte valori - Patria...

El simți iarăși un nod ce îi curma cuvintele. Nu, nu așa trebuia să spună. Dar cum altfel, pentru ca Olesea să-l înțeleagă corect? Tăcea și Olesea. După ceva timp, ea a strâns blidele de pe masă și le-a dus la bucătărie. Apoi Mihailo a simțit că ea plânge acolo, străduindu-se să nu fie auzită. Nu s-a încumetat să meargă la ea. S-a dus Volodya. Acesta a vorbit tare, ca să audă și Mihailo:

– Eu, când am înțeles că mama și tata nu mai sunt în viață, mi-am zis că așa a dat Dumnezeu să fie. Am înțeles și altceva, că ei au murit pentru mine. Deoarece, atunci când eu am urcat din subsol pe hol, ei nu m-au oprit, cum o făceau alți părinți. De aceea eu am avut șansa să rămân în viață. Plângeți-vă tot amarul, tanti Olesea. O să vă fie mai ușor pe suflet.

Ei au mai vorbit ceva la bucătărie, dar Mihailo nu a mai deslușit nimic.

Noaptea somnul lor nu a mai fost somn. Dimineața, gătind micul dejun, Olesea a spus ca printre altele:

– Mihailo, trebuie să te pregătesc de drum. Tu să nu uiți nimic. Să-mi spui ce ai de luat cu tine... La urma urmelor, tu ai dat semnătură că te vei întoarce. Ai obligația asta, mai ales că ești medic. Noi aici, sper să ne descurcăm cumva, pe ajutoarele și indemnizațiile ce ni se oferă. Când ne-a fi prea greu, voi ruga-o pe doamna Sanda să intre mai des pe la noi.

– Mulțumesc, Olesea, pentru tot... și că m-ai înțeles.

– Nenea Mihailo, am și eu o rugămintă. Să vedeți ce faceți acolo, dar să pot reveni și eu acasă. Nu știu ce ar face Mariupolul fără mine.

– Volodya, dragule, eu te cred ca pe mine însumi, a încercat Mihailo să degajeze discuția gravă, dar cum rămâne cu UE?

– Păi, eu voi veni cu ea cu tot!

Toți au râs cu poftă. Însă pe fața fiecăruia, totuși, stăruiau mai multe întrebări nelămurite: vor mai sta vreodată la masă împreună, ochi în ochi, în cerc strâns; cine și cum va ieși din refugiul ce îi tot mâna din albia lor firească? Oricum, într-o lume tot mai nestatornică, doar timpul avea să arate. Timpul ce le face și le desface pe toate...

Melania CUC**Păpușă călătoare**

Luați cu îndestulare
 Din gândurile și din sufletul meu!
 Sunt ceea ce sunt,
 O păpușă ce călătorește clandestin
 Printre voi,
 Prietenii, ce sădiți merii gata înfloriți.
 Se cade să împodobesc rochia străvăzeie
 Cu inima iederii de care
 Mă sprijin.
 Sunt undeva, la mijlocul zidului
 De pe care
 Îngerul sună din trâmbița de argint
 Și pietrele zidului se sparg,
 Se prefiră-n nisipuri...
 Pentru că nu pot uita nimic din ceea ce va fi,
 Tălmăcesc
 Visul și trezirea-mi de dimineață strict personală.
 Mă plimb prin livadă.
 Adulmec anotimpul acesta confuz
 Și mă prefac că vă știu toate cuvintele
 Deja crescute pe limbă.
 Toamna are loc doar în calendar!
 Zic, și achiziționez pe mai departe
 Creioane, fotografii și filme
 La prima mână.
 Ce aș face cu un clișeu?
 Nici nu aș ști care este destinul jilțului
 Pe care au stat amândoi bunicii.
 Ofer sumă dublă cât leafa unui
 Paznic de la adăpostul de câini,
 Pentru diadema viitoareii prințese!
 Iubesc poveștile și insectele cu elitre fragile.
 Din ce sunt plămădită?
 Din penajul smuls păsării
 Pe care ai mei au ferecat-o în colivia de fier.
 Sunt călătoare.
 Mută și surdă,
 Aleg de la un an la altul
 Întâmplările ce au loc între boabele
 Cafelei pe care sclavii o macină istoric.
 Dovezile mele, actul de naștere,
 Cap de față-morgană rostogolindu-se
 De jur împrejurul fântânii
 Din piața publică.

Fața mea, față de masă la Cina de Taină

În bodega de cartier e duminică leneșă.
 Obrazul meu, în oglinda ferestrei
 O țesătură cu pătrățele albe, negre, roșii...
 Comanda întârzie
 Și tu, călătorule,
 Tragi cu furculița
 Linii nedefinite pe drumul damascului.
 Nu suntem singurii
 Flămânziții și însetații din galaxia asta,
 Nici singurii care credem în cei
 O mie de ani-buni,
 Pe care să-i aniversăm jucând șah,
 Prizând tutun din indii.
 Tot mițându-ne, alintându-ne,
 Nici n-am observat că soarele s-a topit,
 Curge în canale săpate de om.
 Suntem primii veniți, primii serviți
 Cu castanele care au explodat deja
 Pe jărătic.
 Am putea alege foarte bine,
 Cantina săracilor,
 Un loc în care, față în față și fără reținere,
 Să consumăm ciolanul și blidul cu linte.
 Fața mea , față de masă la Cina de Taină
 Și noi, ucenicii breslașilor din cetate
 Bem și mâncăm tainul cel sfânt
 Pe nemestecate.
 Și așa, ghiftuiți, fericiți...
 Mai dăm o dată cu capul
 În peretele sălii de naștere.
 Pruncul s-a născut plângând!
 Anunță mamoșul, și...
 Pe fața de masă cu pătrate albe, negre și roșii
 A apărut din senin o piscică
 Și cele șapte vieți dobândite
 Zornăie, împletite în coadă.
 Numai noi,
 Oamenii suntem perisabilii
 Ca fructele de mare vândute pe tarabe
 Printre nasturi, vise și renunțări epocale.

Muștele care fac din must, vinul

Mă lași de capul meu,
 Liberă sunt în orașul de după bătaia cu flori.
 Trec din ușă în ușă,
 Caut forma drumului către podgorie,
 Caut Carul Mare și Carul Mic
 De pe bolta ce abia se mai distinge
 Între atâtea reclame la ciorapi și pantofi
 De petrecere și înmormântare.
 Nu ai cum să mă recunoști
 În veșmintele acestea
 Ponosite ca o toamnă ce și-a scuturat rodul.
 Nu ai de unde să știi
 Că eu port pe sub pielea arsă cu fierul,
 Semnul brotacului ce va deveni rege
 La bătrânețe.
 Locul meu este în această poveste nescrisă,

(continuare în pag. 9)

Aici, unde muștele fac,
Din must, vinul de petrecere.
Formatorii de opinie
Mă învață în van tainele supraviețuirii
La apocalipsă.
Sufletul meu doarme
Cu capul pe o pernă plină cu fulgi de ninsoare.
Se aliniază planetele, soarele, și luna
Intră în coliviile păsărilor
Care și-au uitat cântecul de pe urmă?
Nu-i nici o problemă!
În crama noastră veche de când lumea,
Muștele-drosofila fac din must, vinul,
Și din vin, oțetul ce-a ruginit până și cuiele
La sfânta răstignire.

Am sperat clandestin

Ce motivație trebuie să fi avut?
Unde ești răstignit pentru că
Te-am iubit așa cum iubești
Jucăriile pe care tot speri ca Dumnezeu
Să le sufle viață în corpul umplut cu talaș?
Semnul nostru de recunoaștere în mulțimea
Flămândă și însetată de dreptate
Nu mai constituie un secret.
Lucrăm la Viață pe un text nou.
Chipul mării rămâne
Marama sfintei Magdalena
Și mamele de fii se tot plâng
De traducerea inversă a poemului.
Am sperat clandestin
Și de atunci au trecut anii și cheful de joacă.
M-ai pierdut printre ziduri cu însemne
În formă de scut.
Am făcut primul pas în natura statică,
Am dat primul semn de înțelegere pentru
Ticăitul ceasornicului .
Obiectul acesta are miezul soarelui.
Ușa prin care ieșeam la braț cu prietenii
S-a uscat de la rădăcină.
Precum bivolul ne tot extragem
Din niluri și sperăm că ziua
Sfinților din calendare
Să fie începutul lumii
În care ne învățăm ca firul
Într-un mosor cu știri de război
Și pace probabilă.

Oglinda spartă

Închisorile vegetale pleznesc în muguri.
Azi evoluez fără lonjă de siguranță
La circul-foamei.
In scutec fără monogramă
M-au găsit părinții.
Am stat față în față cu oglinda spartă
A lacrimii anonime.
De atunci locuiesc în casa de sticlă,
Așa, ca un liliputan-meșter

În orologiul din turnul bisericii .
Tot încerc să dau ora exactă în timp ce,
Cifrele cresc și descresc odată
Cu grijile mele.
Tot apă și uscat
A fost timpul tăcerii care se apropia
De sufletul meu
Venea pe vârful creioanelor unui alt copil
Ce desena din memorie viitorul.
Despre sângele meu ca o vopsea toxică,
Nu se scrie în buletinul de analize.
Stau înțepenită în ciburile de oglindă spară.
Nu înțeleg nimic din durerea de carne,
Nici din filosofia păsărilor care cântă
Doar noaptea.
Ca o pradă-i imaginea.
Miliarde de riduri și ere geologice
Se împotrivesc ochiului, limitelor
Pe care hackerii le-au spart cu șperaclu.
Am uitat să vă spun,
Eu locuiesc într-o casă de carton ignifug.

În cavalcade de colb ce germinează

Galopul cailor de turtă dulce
Trece prin mintea mea...
Răsuflu ușurată;
Pietrele de moară au fost sfărâmate
Și târgul de cai va rămâne închis
Pentru încă o sută de ani.
Între timp va germina ghinda,
Va crește stejarul
Și vor veni fierăstraiele alea ciudate
Să-l taie.
Scândurile pentru noul pod sunt tot mai șubrede.
Și din nou și din nou
Orizontul speranțelor mele este
Ca o prerie demult părăsită.
Iarba porcească a crescut pe întreg domeniul.
Pietrele de căpătâi, dezlegate din frâu,
Fac jurăminte pe care nici vântul,
Nici Omul nu le vor ține.
În cavalcade de colb germinează
Și frica de apă, groaza de zborul preaînalt,
De alunecare în lingurița cu miere înșelătoare.
Atâta lumină portocalie vine dinspre tine,
Vine cu întârziere
Așa cum ajung statuile maratoniștilor celebri
La cariera de marmură.
Facem exerciții de respirație în văzul lumii.
Apoi, ne ascultăm reciproc, bătăile inimii.
Ne comportăm natural, ca atunci când,
În aeroport, am auzi vorbindu-se într-o limbă
Pe care o știam a fi fost moartă,
demult îngropată...

Ionel NECULA

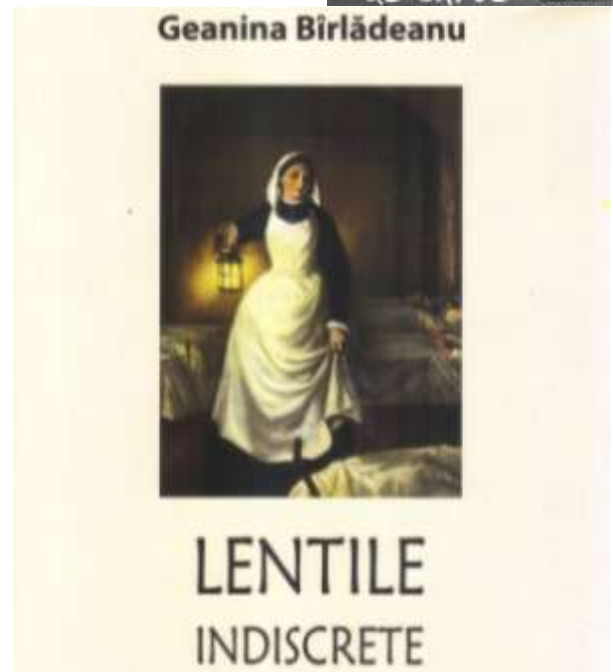
Geanina Birlădeanu - reporter la pandemie

Istoria culturară a omenirii se poate reconstitui, printre altele, și după catastrofele prin care a trecut și, firește, după efectele scriitoricești pe care le-a generat. Fără ciuma din Florența medievală n-am fi avut **Decameronul** lui Boccaccio, fără holera din Oran n-ar fi existat **Ciuma** lui Albert Camus și trimerile nu sunt nici pe departe epuizate. Totdeauna marile catastrofe cunoscute de omenire a avut și un pandant literar, a produs reflecțiile corespunzătoare și s-au fixat în lucrări de mare sensibilitate epică. Niciuna din marile dezastre naturale n-a lăsat scriitorimea indiferentă. Până și Voltaire a găsit de cuviință să scrie despre marele cutremur din 1775, când coloana de apă oceanică intrată în Lisabona avea circa 20 de metri înălțime, a distrus orașul în întregime și-a creat cea mai grozavă panică din câte-a cunoscut omenirea.

N-aș vrea să exagerez, pandemia prin care-a trecut România n-a avut, nici pe departe tragismul celor menționate, dar chiar și așa, în forma ei mai puțin dramatică mă așteptam să alimenteze mai copios tematica scriitorimii noastre și să dea naștere unor lucrări referențiale. Când străzile localităților noastre sunt alarmate neconținut de sinistrele sirene ale ambulanțelor, când morții își pierd identitatea și devin niște banali saci negri, când atelierile de tâmplărie nu mai prididesc cu confecția de sicrie, când părinții își conduc fiii la groapă fără posibilitatea de a-și lua obișnuitul rămas bun - sunt drame care, mă așteptam să capete niște prelungiri literare și nu s-a întâmplat. Mă așteptam ca grozăviile acestui spectacol lugubru să suscite interesul mai multor scriitori, de la noi și de aiurea, și să îmbogățească literatura contemporană cu lucrări desfășurate, mă rog, nu de ținuta lui Boccaccio sau Panait Istrati, dar oricum, să lase posterității ceva semne despre ororile cu care ne-am confruntat - și nu știu să se fi întâmplat așa ceva.

Nu știu dacă există o explicație convingătoare, dar cred că înainte de toate ar trebui să subliniem deficitul de sensibilitate și de afectare a omului contemporan. După ororile lagărelor de exterminare, după grozăviile reeducării de la Pitești și din celălalte centre ale Gulagului comunist, o pandemie cu câteva mii de morți riscă să treacă drept un fapt de viață banal și de interes literar scăzut. Nu spun, Doamne ferește, că fenomenul chiar n-a trecut în literatură, că n-a fost defel asumat ca pretext literar, spun doar că n-a cunoscut amploarea așteptată, că numărul scriitorilor conectați la acest eveniment și a lucrărilor generate este încă destul de redus.

Geanina Birlădeanu, ca lucrător în sistemul spitalicesc a fost martoră și implicată direct în ameliorarea noianului de suferințe provocate de pandemie și-a convenit să dea seama despre ravagiile acestui flagel ucigaș. Există însă o pudoare a suferinței și autoarea trece peste barie-

rele impuse de discreția profesiei și privește maladia cu niște *lentile indiscrete*, menite să surprindă .

Nu știu câte volume de versuri a cumulat poeta până în prezent, dar cred că acesta, **Lentile indiscrete** (Editura Papyrus Media, Roman, 2021) marchează un moment important în ceea ce privește implicarea autoarei în imaginarul liric contemporan. A subliniat bine Petruș Andrei în prefața acestui volum: *Când viața întregii om eniri este amenințată, apelul la divinitate, la învățăturile din Cartea Cărților, la patimile lui Iisus și la rugăciuni constituie un ajutor vital. "Mă simt vânat și vânător de fiară / în jungla nepăsării care crește, / dar știu că nu am timp nici de ocară. / doar mângâierea-n suflet și-n credință, / iubirea mea de El nu risipește / nici omenirea nici a mea voință! (Sonet V - Iubirea Lui nicipicum nu risipește).*

În asemenea momente disperate, de conviețuire cu moartea, recursul la schopenhauerianul *principium individuationis*, la divinitate ca singura nădejde - asemeni corăbierului naufragiat în imensitatea oceanului - rămâne unica speranță. *"Aș vrea să fiu lentila indiscretă / și tocul ochelarilor cu vină / să vadă lumea fața lor concretă, / mări și decăderi se vor întoarce, / și adevărul sta-va la lumină / când Domnul socotgeala lor va stoarce! (Sonet VI - mări și decăderi se vor întoarce).*

În aceste condiții maladive, lumea pare un peron de gară iar pacienții niște bieți călători spre necunoscut având ca unic bagaj *valiza pandemiei*.

Nu mai insist. Autoarea ne propune un volum de sonete, dar fiecare sonet este însoțit de o completare, tot versificată, menită să-i talmăcească și să-i complinească mai exact înțelesul. De fapt, fața și contrafața alcătuiesc împreună unitatea compozițională, conținutul și substanța fiecărei dispunerii lirice. O felicităm pe autoare pentru această dureroasă poveste de viață și de moarte în care fiecare sonet poartă câte ceva din vuetul ghiocului marin și ne reiterează bocetul celor plecați.

Magda ISANOS

Cântecul deșertăciunii

Îmi risipesc ca o miliardară
 Comoara mea de zâmbete și versuri,
 Și-n toate aflu proaspete-nțelesuri,
 Cum află flori o zi de primăvară.

Asemenea fărâmelor de stele
 În august, eu alunec către moarte,
 De care numai clipa mă desparte,
 Și scrumu-i taina strălucirii mele.

De la un loc cu pulberea și iarba
 Am legănat sub soare câte-un vis
 Și tânără și mândră l-am și scris,
 Ca vremea să-și împidece-n el graba.

Eu voi trăi puțin, însă prea mult
 Când cuget cât cules-am din durere,
 Și-adesea-mi par și mie că-s părere,
 Și nu mă cred, cu toate că m-ascult.

M-am copt asemeni spicelor și-aștept
 Să vie secerișul și să cad
 Într-un hambar de scândură de brad,
 În care stai cu mâinile pe piept.

Și, iată, de nimica rău nu-mi pare,
 La gândul că m-apropii de-acel ceas,
 Ca de iubirea câtă mi-a rămas
 Necheltuită-n suflet, și de soare.

(Poezii/Poésies, 1996)

Dorința

N-aș vrea ca după moarte să-nvii
 În alt tipar de om sau animal,
 Sau floare cu petale străvezii,
 Ci-aș vrea să trec în regnul mineral.

Să fiu bucata rece de granit,
 Ascuns filon de marmură să fiu,
 Să-mi dorm, în fine, somnul liniștit
 Sub straturi suprapuse mai târziu.

Eu n-o să simt rozându-mă izvoare,
 Și peste-un veac o mână de artist
 Va nemuri minuni strălucitoare
 Din trupu-mi fără liniște și trist.

Fără nume

O carte-mi ține-ades tovărășie
 Și-a mai rămas pe rândurile ei,
 Ca pulberea de soare străvezie,
 Lumina unui gând din ochii tăi.

Stau astfel vremea fără s-o mai număr;
 Mă-nșală visul bun și mă gândesc
 Că-mi urmărești lectura peste umăr,
 Și, dacă taci, e pentru că citesc.

Iarba

Și-n trup și-n spice viața grea s-adună
 și, fără să păstrăm vreo amintire,
 eu și cu iarba, sora mea cea bună,
 voioase creștem peste cimitire.

Deasupra noastră cerul întretaie
 cărări de stele, fără să ne vadă,
 și pentru amândouă-aceeași ploaie
 din ochii lui albaștri o să cadă.

Și eu și iarba ne-nchinăm la soare ;
 de-a lungul primăverilor visăm,
 și-i ducem zării triste la picioare
 tot aurul pe care i-l furăm.

Ni-i dragă lumea pururea frumoasă,
 dar paiul vieții noastre e subțire;
 și eu și iarba vom cădea sub coasă,
 ca să ne căutăm prin cimitire.

Ultimul sărut

Buzele tale scumpe-n astă seară
 inima tristaămi-au pecetluit,
 ca dragostea, ce-acolo a-nflorit,
 cât vei fi de departe să nu moară

Și toate câte vieții i-am furat,
 cu lacoma și-nfrigurata mână
 (orice-ar veni de-acuma), să rămână
 ca-n clipa asta bun și ne-ntinat.

Buzele tale triste mă rugară
 - pecetluindu-mi inima, tăcute -
 să nu las amintirile să moară
 când numai ele n-or mai fi trecute.

Constanța Sylvia HÂRCEAGĂ

SUNT SONAT LA NUNTA MEA SAU METAFORA VIEȚII POETULUI STEJĂREL IONESCU

Cartea de poezii „Sunt sonat la nunta mea”, autor domnul Stejărel Ionescu, are un titlu metaforic, ușor picant și umoristic, dar el reunește sub cupola sa o serie întreagă de poezii cu valoare simbolică și încărcătură profund meditativă și filozofică. Ea a fost premiată de Editura Cervantes, București, anul 2022, pentru originalitate. Este continuatoarea cărții „Urme pe nisip&umbre pe cer” prin tematică și realizare artistică, aducând în prim plan frământările de zi cu zi ale poetului pornit în căutarea adevărului vieții.

Și de această dată asistăm la miracolul nașterii unei poezii pline de imagini care se împletesc într-un decor, unde se încleștează într-o luptă pentru întâietate, realul și fantasticul, vedem un duel al contrariilor, având ca protagoniști moartea și nemoartea, găsitul și negăsitul, existentul neexistent, nemoartea morții, neviața vieții, etc.

Pendulând între amintirile frumoase ale copilăriei, ale satului natal, „Eu m-am născut în satul dintre ape/Sub cușma unui deal rămas din daci/Lângă un drum cu gropi și cu hârtoape/Și gardul de nuiete și araci” și cele din vremea când însăși iarna vieții își pune pecetea peste timpul nostru pământesc, autorul își prezintă cu nostalgie, uneori cu sarcasm, ironie, trăirile care-și lasă amprenta asupra sa. Acum nu mai ninge frumos ca în copilărie – „ninge trist și melancolic/ ninge, ninge iarăși a pustiu/ce frumos mai ninge/nu ne putem minți de loc/când vedem cum viața ni se stinge/scuturându-se ca florile de soc”. (Poezia „Doamne, ce frumos mai ninge”, pag. 68). Figura mamei, icoană blândă, ocrotitoare, rămasă-i în fotografii, iar „umbra ta mă privește din ramă/pe casă s-au pus aceiași cocori/e pustiu peste tot/și curtea e goală/și cerul s-a umplut iarăși de nori”. Același sentiment de tristețe tulbură adâncul sufletesc al poetului la priveliștea satului părăsit, la zbuciumul bătrânilor rămași singuri și departe de copiii ce au plecat prin alte ținuturi, în căutarea unei vieți mai bune.

Poetul caută frumuseți într-un spațiu mioritic terestru, dar, prea des miroase a toamnă, mai mirosea „a must și a gutuie”, când plouă „urlă norii și se adună mormane/pe canaturile de cer”, bruma îmbracă crângul, soarele „se ascunde în munții de piatră” și izvoarele plâng. Un decor sumbru stăpânit de fantasma, provoacă o teamă nedefinită; sub mantia nopții lucrurile par himerice și în „lacrima nopții/se aude cucuveaua cum cântă în neștire/cu neguri sumbre mă-învelesc”, iată de ce dorința – „privește-mă în ochi și stai cu mine/căci noaptea asta-i plină de năluci/și corbul negru ne va da de știre/când luna se ascunde-n cuib de cuci”. Mai mult de atât, poetul își proiectează un alt spațiu între coordonate celeste, spre care tinde să se „înălțe din hăuri/pe raze de lumină/spre orizontul veșnic/și-a Raiului grădină”, acolo unde există un decor minunat „cu pajiști și mioare/fânețele-s cosite/unde păstor e Domnul/ cel din morți înviat”. Avem aici, ca și în precedentă carte, acea idee ce ține de credința străbunilor noștri în fața morții, căci moartea nu este un sfârșit, ci un început, când noua viață va fi veșnică și nu va fi tulburată nici de dorințe, nici

de ispite: „mă duc spre o lume fără ideal/să construiesc din pulberi altă viață”. Iar pragul morții, la fel ca în străvechea baladă populară „Miorița”, nu poate fi trecut decât prin nunta cu stelele și luna. Poetul, Stejărel Ionescu, transferă „nunții” sale toate elementele de decor ale baladei: „era chiar miezul nopții sau poate mai târziu/doar stelele stăteau în cuib de nea/și satul urla a pustiu/ cântau toți munții, codrii/se auzea pădurea cum vuieste/ trosneau copacii, se spărgea un munte/stelele împleteau cunună/peste mire și mireasă”. Iată, în ce decor maiestuos, de o grandoare hiperbolizată, se întâmplă nunta la care martor este chiar el, poetul-mire, el care „retras și singur” privea mai apoi cum, „zorii mijesc/ la poartă cerbi/și ciute se adapă”.

De multe ori cu umor și ironie, poetul vorbește despre moarte, uneori o privește resemnat, alteori o înfruntă: „n-am de gând să mor de mâine/mai stau o zi sau două să mă-îmbăt/refuz să mor, de moartea mi-o va cere/și n-am să plec din viață decât beat”. (Poezia „Moarte imaginară”).

Pe pământ existența noastră este un cumul de întâmplări bune și rele, fericite și nefericite, cu toții suntem prinși într-un tumult de schimbări, de prefaceri. Peste poetul care participă sau este doar martor la toate acestea, vin avalanșe de întrebări ce-și caută răspunsul despre ce înseamnă viața, timpul, iubirea, moartea, divinitatea, iertarea, păcatul etc. Când viața este doar deșertăciune și un joc, o comedie, „o fărâmitură de aer, o picătură de soare ivită într-o rază” și este supusă trecerii timpului, chiar „o robie pe pământ”, apare uneori un sentiment de revoltă pentru o viață plină de nimicuri, în această lume împărțită în filozofii și religii, buni și răi, bogați și săraci. Viața nu este o opțiune, o dorință a unuia care vrea să se nască, să-și aleagă spațiul și timpul, dar există un timp pentru nașterea fiecăruia, dincolo de puterea lui de a hotărî. Remarcabil prezintă poetul acest sentiment al neputinței în fața destinului: „E timpul tău copile, tu trebuie să te naști/ chiar de există viață// chiar de există moarte/ chiar de există timp sau timpul nu există/ prin tine însuși timpul/prin tine îl renaști/căci viața doar prin tine spre lume e o pistă”. (Poezia „Viață și lumină”).

În această „lume nebună, atât de nebună/ încât a risipit stelele prin colbul nopții”, căutarea lui Dumnezeu îl duce pe poet tot mai des pe cărările smereniei și iertării, a credinței că, Domnul milostiv îi va

(continuare în pag. 19)

Ella LEYNARD

CĂDEREA DIN GÂNDURI

Căderea din gânduri
este o binecuvântare
singura fără vânătăi și echimoze
pentru că și oriunde în afara lor
se mănâncă mai bine,
se doarme mai bine,
se locuiește mai bine,
dar nu știu cât de bine se respiră.

SENTIMENT

Mă bucur atât să te întâlnesc
la celălalt capăt al gândului meu
aparent necomunicând cu mine,
mă bucură acest sentiment
de care, prinzându-mi gândul,
nu mă scufund,
pot trece mai departe, în clipa următoare.

DIN LOCUL ÎN CARE SUNTEM

Merele s-au înroșit și noi n-am observat,
ca de fiecare dată. Deodată privim lucrurile
parcă pentru prima dată. Ne întrebăm
dacă am fost plecați undeva
și nu am dat prea multă atenție.
Oricum, o parte din viața noastră și cea din imediata
apropiere
se duce cumva în lipsa noastră. Nu observăm
decât ce ne stă în cale. Sau ceea ce cade brusc
sub privirea noastră. Privirea asupra celorlalți
nu o lăsăm prea mult să coboare.
Asupra noastră înșine pînă unde ne lasă propriul
bruiaj cotidian, al unei vârste, al unui timp
dintr-un anume anotimp.

CARUSEL

În vârtejul lui, realitatea se întrezărește
în mișcare, popasul găsit pornește din nou,
cu speranța în buzunar, călătorul vrea să creadă
că va veni oprirea în care timpul îi va da răgaz
să coboare, să își adune bagajul, să se îmbrățișeze
cu ceilalți, să își ia la revedere
apoi să își savureze trăirile și înțelesurile adunate
dar, încă, nefiltrate.

ILUZIE

Pentru tot ce ne imaginăm – nu este timp.
Este timp pentru necesarul valabil fiecărei vieți.

Dacă vrem să avem timp, trebuie să îl naștem
și să ni-l dăm în dar.

MUZICA

Trecând prin laboratorul gândurilor
se nasc sunetele, adunând
fraze și pauze
la capătul cărora se înalță melodios
fragmentele unindu-se în cânt,
legate prin firul magic al sensului
imaterial, necuvânt, perfecțiunea sonoră.

Fragmentul muzical este o particulă de
perfecțiune
sfidând logica, continuă neașteptat de mult,
surprinde prin apariție, contrazice așteptarea
unei trăiri care ar trebui să aibă amploarea
clipei.

Are toate formele de relief
alăturându-se, urmându-se cu rezeziunea
sunetului, sclipitor dialog clăditor și conducător
de sensuri.

DOUĂ REALITĂȚI

Iluziile pot deveni căpтуșeala realității,
ajung să se confunde cu ea, o pot dubla
sau îi pot fi geamănul din vis.

Astfel se îngustează culoarul
și probabilitatea pierderii echilibrului scade.

Îmi reprim mereu impulsul de a-mi cufunda
palmele
în obiectele din jurul meu
să le măsoz nivelul de realitate.

GÂNDUL MATERIAL

Gândul este la fel de material ca lemnul sau ca
pământul,
dar, dacă noi nu îl putem vedea încă,
e pur și simplu pentru că nu ne-am descoperit
perechea de ochi,
care să îl vadă

totuși, el continuă să existe
și este la fel de material și palpabil
ca oricare dintre obiectele
de care ne folosim în această lume,

mintea noastră material – imaterială
secretă un produs imaterial – material,
mai puternic decât orice obiect
și produs material
deși, invizibil încă
și aparent imaterial.

SPRIJIN

Amintirile mi-ar fi dezechilibrat pasul
dacă gândul nu s-ar fi sprijinit de firele de iarbă
și de florile pe care le-am plantat în anotimpurile
trecute.

(continuare în pag. 14)

PUZZLE

Cerul de la fereastra mea este o piesă dintr-un puzzle al cerului,
fiecare avem un puzzle al nostru cu fiecare întâmplare,
cu fiecare om și chiar cu iubirile noastre.
Ceva este prezent și ceva lipsește.
Întregul nu poate fi decât intuit.
Geniul intuiției este un dar.

OBSERVAȚIE

Aștept fără să aștept nimic.
Este singura așteptare onestă.
Pe oameni îi privim fără să îi vedem,
vedem o mască și doi ochi deasupra ei
a căror privire este modificată de ea.
Pe oameni nu îi cunoaștem.
Nu ne cunosc nici ei.
Ne aud, dar nu înțeleg ce spunem,
de cele mai multe ori ne văd doar.

CREAȚIE

Se-aud gânduri, în cădere, cum se prăbușesc,
Soarta nu le-o-nțeleg, dar le primesc căderea
În zilele care destinu-și deslușesc
Știind că în trecut le este învierea.

Știind durere că aduc, au vrut să plece
Senin să lase-n urmă și uneori uitarea
Privirea în mâhnire când vrea să se aplece,
Albastrul cerului să-i fie căutarea.

Clipa limpede se-apropie netulburată,
Iubirea să își crească sfântul ei legământ
Al cărții ce-și oferă pagina curată
Pentru a înălța al cuvintelor așezământ.

CLIFE ȘI GÂNDURI

Este o legătură stranie între curgerea clipelor și a gândurilor,
gândul poate fi întârziat, dar va rupe hățurile,
iluzia durerează cât clipa,
trecem printre aceste spații largi aparent,
durerile ne întârzie trecerea, poate fi singurul lor beneficiu,
bucuriile ne îmbată când ne-am făcut preaplinul de realitate,
ca o pauză oferită pentru a merge mai departe,
gândurile apar din nou în contururi mai groase,
pentru a ne întoarce la durerile noastre,
pentru a le simți mai departe.

PLOUĂ ÎN GRĂDINĂ

Plouă în grădina tăcută ca mine,
e liniștitor să întâlnești un correspondent
pentru o stare a ta, iar natura este compania ideală
și o însoțitoare care participă oricând dacă este dorită.
Susurul ploii acoperă sunetul gândurilor în curgerea lor.
E liniște în grădina care primește ploaia,
un pițigoi albastru pentru câteva clipe
adună în cioc lacrimile de ploaie
de pe creanga înaltă a trandafirului.

IMATERIALUL

Iubirea dintre noi ne însoțește,
îi simțim prezența,
este realitatea care nu se vede, dar se simte
ca și cum s-ar putea vedea.
Gândul este cea mai puternică noțiune imaterială.
Lucrurile vizibile sunt cele mai slabe lucruri ale lumii.
Uneori și liantul care le ține împreună este imaterial.
Imaterialul ține laolaltă lumea materiei.

SENTIMENTUL

Sentimentul în silueta unui gând,
tremurând neașteptat din aripi, din când în când,
privește spre tine, în acel loc terestru în care te afli,
parcurge în fiecare zi o parte din drum
cu liniștea călătorului pentru care singurul țel
devine călătoria.

TAINA

Taina este în jurul nostrum, dar privirea nu o poate vedea,
fiind ademenită de urgențe contingente,
dacă intuiția nu ne spune despre ea
și nu ne ajută să îi simțim prezența,
iar uneori chiar să o vedem într-o privire, într-un gest.

PUNCT

Câmpul pare uscat și neroditor,
îl putem scrie cu flori în culorile sentimentelor
noastre.

URGENȚA CLIPEI

Lumea este aceeași, probabil doar eu m-am schimbat,
schimbarea are valoare doar pentru mine,
este posibil să nu se vadă de ceilalți,
mă întreb timpul care trece, cât ne dă și cât ne ia
și în ce măsură am putea face altceva și altfel, de
cele mai multe ori lăsăm timpul să treacă
și pentru a nu-i observa trecerea,
ne concentrăm privirea pe urgența clipei.

RUGĂCIUNEA INIMII LUMII

E schimbat ritmul bătăii inimii lumii,
bruscă tresărire în inimile noastre,
fiecare simte ecoul răgăciunii
rostindu-se în cele patru zări albastre.

Neașteptate zvonuri legănând, văzduhul
ne adună într-un singur gând de bine
pornit pe lume către toți din duhul
inimilor noastre ce doar par străine.

Marian VIȘESCU

Plouă...

Oamenii sunt uzi,
niciodata nu au știut
cum le plouă peste tinerețe.

Un ocean deschis
în bolta cerului cu vreme,
de unde aceasta se trece
print-o ploaie surdă
ținându-i un timp,
o clipă...
Mereu!

Înger și demoni...

Pe bucata mea de pământ
ai înălțat un munte de întrebări
și m-ai pus la păstrare
printre cuvintele-ți pașnice
lăsându-mă cuprins
într-o poveste de liliac.

O fantezie vorbită într-o limbă
de iubire... Ciuntită
de invidia ochilor din jur!

Roma...

O pasăre își îneacă zborul
în apele cerului Roman
lăsându-și umbra aripilor
garant unui palmier uscat.

Dincolo de pod, o curvă beată
își paște iarba-ntre gunoaie
încercând să imite dansul
ultimului gladiator violat...
Sub adopție de patrician!

Iubiri și miri...

Pe sânul tău cu sorii verzi,
îți cade părul flori, livezi,
iar nurii tăi lumini viclene,
mi-alergă sângele prin vene.
Tu-mi vii cu trupul plin de ploii
picate-n vremi trecute și-mpreună
ne ștergem tâmpla ce suspină
sub un ram plin de lumină.
Auzi... Cum se-ntorc cernutele iubiri
și-n dansul lor de noapte,
se-așează peste miri?

Mi-e somnul dus adânc grăbit în vrej de vis sunt risipit
Te strâng în brațe de monadă, ca pe-o muză prinsă
prin livadă!

Bacoviană...

Iar plouă ca muta ce joacă frenetic
împingând pe străzi mocirla șuvoi,
căci fiul ploii se joacă bezmetic...
Prin mahala aleargă pișindu-se pe noi!

Azi plouă de-a-mpulea, aici și departe,
și urlă olanele în ropot ecou
că plouă pe lume cu unghii de moarte...
Iar morții de ciudă se fut în cavou!

Zâna ploii...

Azi... ploaia se lipește de mine ca un copil de
sânul mamei,
îmi simt picioarele ude afundându-se în inima
pământului,
iar trăznetele își fac cruce pe umerii mei
ascunzându-mi în buzunare fulgere albastre!
Este zâna ploii, spun unii!
ce-și lasă agale vâlul peste lume,
și bărbații se îndrăgostesc de coapsele ei.

Ploaia mușcă din mine și-mi intră-n șoșoni,
copacii pe glezne-mi suspină
ca omizile spre toamnă ce se-ascund în coconi.

Este zâna ploii, sub tălpile căreia dansează
nebulii,
când sub nurii ei se-trepătrund apusuri de
soare
împletindu-și amurgul în zenitul pasiunii!

***

Într-un vis răspândești ceața dintre noi,
întâmpinându-mă aievea și mă chemi.
Din brațul lui Orfeu alerg spre tine,
prin nopțile adânci scaldate cu ploii!

Îmi dau seama târziu că noaptea nu mai ține
și treci ca o himeră pe lângă mine,
ca un tren alb al zăpezii
printr-o gară rece fără călători!

Suferință și vicii...

În noaptea spartă de ochiu bufniței,
pe marginea cimitirului, dansa câinele
ciocului ce ținea în ochi oamenii străzii,
împletindu-le viețile într-o lapoviță
prin care trece un bătrân cu groapa dezvelită
cerându-mi o țigară!

Mestecându-și țigara în colțul gurii descărnate,
își cânta iertarea și frica ce l-au învățat somnul
cerului de pe piept și liniștea din oase.

Îi fugise îngerul de pe cruce
și-l păzea câinele ciocului orb!

Fluturi fantezie...

Îți amintești cum ne iubeam năuci
sub talpa serilor de tuci?
Vânam cu gura-n agonie
Pe coapsa-ți... Fluturi fantezie!

(continuare în pag. 16)

(urmare din pag. 15)

Îți amintești cum te-alintai prin maci
și-ți șopteam din ochi... Cum taci?
Ardeai pe trupu-mi gol și dezvelit,
prin coaja unui vis topit!

Deasupra... Cerul plânge-n poartă,
că te aveam pe tine toată!

***

Și cerul m-ar mânca, tocat mărunț
în bucățele,
până când și nunta nopții cu ziua
s-ar înstrăina-ntre ele.

Aș fi aruncat într-un nesfârșit...
măsurând distanța din care am venit,
fiind odata doar durere, altădată...
doar puțină miere.

Astăzi cerul l-aș ruga...
să mă-nfieze înger,
cu-apucături de fulger,
pus pe-alergătură,
cu ploaia la gură,
la tine să ajung
repede...
Acasă!

***

Gândurile mele goale...
telepatice urme pe cărarea
lungă către casă
unde tâmpla-mi albită
prin desişul timpului
și-a făcut culcuș.

Fiecare gând
mă înalță în întregul
pe care mă mulez
ca o pasăre în zbor.

Iar când ajung...
mă simt... nemuritor!

***

Iarna...
Fără gene de soare,
copacii tac în rădăcinile
unde și-au ascuns umbrele,
iar râurile își plâng curgerile
sub ghețuri.

O mânășă cerne cenușa
din brăul unui fular
care se înfășoară pierdut
în gerul de mâine!

În îndrea...
norii plâng cu zăpadă
un ciuline fără puls!

Cătălina HAȘOTTI

TÂRZIU DE TOAMNĂ

Să mă gândesc de-acum la toamnă?
Mai bine nu.
Mai bine mă gândesc la tine
la dragostea ce ne-ar mai ține
dacă nu ne-am gândi
nici tu,
nici eu,
la toamnă.

ARSURA

Mi-e dor și mă dor
toate șoptele lunii
când o latră câinii
o latră în cor
peste ceasul lumii
ceas ce-așteaptă-n zori
tandra-mbrățișare
peste-a nopții zare
tandre sărutări
lângă-al mării mal
căzute-ntr-un val
și duse departe
de trupul cuvântului
în tâmpla-ntâmplării
în departea zării
unde tu te arzi
iubești și te scalzi
în acel adio
spus la tâmpla mea
nu din întâmplare
ci dintr-o mirare
un fel de sentință
pe-a mea neputință.

DE-ALBASTRUL DOR

De-albastrul meu nu pot să scap
încă de-atunci de când în "Enghidu"
Nichita a-ntrebat;
- "O, prietene, cum e albastrul tău?"
Cum să fie, e culoarea mea
cea mai aproape de Dumnezeu!
Chiar îmi zic,
de ce, Doamne, pui atât de mult
albastru pe cer,
chiar vrei să nu te mai vedem?
De-asta mi-am făcut albastrul meu,
tocmai de-asta,
să mă confund cu el
în lumea cealaltă
și-n lumea asta.
Sentimentul albastru mă naște,
mă moare, mă și obosește
și te-ntreb, prietene,
vidul albastru, curat și rece
cum e pentru tine
și ce îți trezește?

Dan PLĂEȘU

Un gând verde-albăstrui

Cândva, în adolescență, o iubise în taină pe Magda. Cum adică în taină? Simplu, nu-i declarase niciodată sentimentele ce i le purta. Fuseseră colegi de liceu, mai exact, urmaseră în același timp cursurile, însă în școli diferite. De văzut se vedeau numai pe Corso, bulevardul principal, în lungile și prosteștile plimbări de seară, fiecare cu prietenii săi, trâncănind în timpul promenadei cu cine mai știe cine, despre cine mai știe ce, dar tot distracție se chema și asta. Nu o invitase niciodată la vreo terasă, nici la cinema, în noile săli deschise prin mall-uri. Pur și simplu își intersectau pașii pe bulevard către amurgul zilei și, amănunt foarte important, la fiecare trecere a unuia pe lângă celălalt își șopteau în taină un salut: „Ciao!”. Un fel de „Bună!” pe românește. Iar după ce își trimiteau unul celuilalt cuvântul-parolă, treceau mai departe, pentru a se revedea la următorul tur de plimbare. Și tot așa până venea vremea să se ducă fiecare la casa lui.

Chestiunea s-a simplificat uluitor în anii imediat următori, când a început să se practice din ce în ce mai mult comunicarea prin gând. Ideea nu a avut la început prea mulți adepți, însă treptat persoanele interesate își supuneau creierul unor minime antrenamente, pentru a izbuti să-și transmită celor care voiau să-i asculte fel de fel de chestii. Mai mult sau mai puțin importante. Unii posesori de mobile erau de-a dreptul încântați, fiindcă-i scuteau de butonarea tastelor, abuzând acum de facilitățile noii metode. În paranteză fiind spus, cei care luau foarte în serios acest nou mod de transmitere a informațiilor aveau în vedere și schimbări de-a dreptul majore în multe direcții. Sistemul de educație putea fi – și pe alocuri chiar începuse a deveni – degrevat de uriașa suprastructură (școli, drumuri de acces către acestea, cheltuieli de întreținere, de transport ș.a.m.d.), în loc fiind pus binomul profesor-elev, legat prin forța gândului. Atât! Simplu și eficient. Or, profitând de aplicarea noii idei, cei doi îndrăgostiți puteau acum să-și transmită salutul – atât și nimic în plus! – prin gând. Mai ales că, după terminarea liceului, deja se afla fiecare la o facultate, locuind în orașe diferite.

Saluturile „Ciao!” pe care și le schimbau s-au rărit atunci când Magda se apropiase de un alt bărbat, coleg la școala superioară unde învăța. Apropos, studia astrofizica, un domeniu poate cam ciudat pentru o fată. Vechiul ei prieten din vremea liceului i-a respectat alegerea și doar când și când îi mai expedia câte un „Ciao!” grăbit, ca și cum în acele momente își intersectau pentru miimi de secundă viețile aflate într-o goană nebună, fiecare în altă direcție, iar din această pricină nu era deloc vreme de stat la povești mai lungi. Discuții, care oricum nu avuseseră totuși loc niciodată...

N-a realizat când s-a întâmplat să-și adreseze ultimul „Ciao!”, deoarece atunci nu credeau că va fi cel din urmă. Sigur este că a aflat din presă despre plecarea unei noi expediții pământene pe Marte, iar între cei care optaseră pentru această aventură se afla și Magda, împreună cu actualul ei prieten. Era obligatorie deplasarea în cuplu și, iată, ea a ales. L-a ales pe

celălalt. Îl dorea efectiv despărțirea de femeia visurilor lui din adolescență și din tinerețe, dar mai mult decât orice suporta greu ideea de a nu-i fi adresat la începutul drumului ei hazardant către planeta în curs de locuire salutul știut, care abia acum căpăta sensul lui primar de „La revedere!” Sau chiar „Adio!”. Vești despre expediția lor au venit peste câteva luni după amartizare, dar firește ele nu puteau să cuprindă mesaje strict personale. Oamenii de știință pământeni căutau soluții tehnice în două direcții: teleportarea și folosirea gândului pentru parcurgerea unor distanțe foarte mari. Însă rezultatele puteau veni cine știe când, iar vârsta pe Terra continua să fie supusă acelorași reguli: greu se depășeau 125 de ani. El nu atinsese încă limita maximă, dar nici mult nu mai avea până acolo. Iar timpul își vedea de drumul său.

Și când nu mai avea nicio speranță de a auzi glasul Magdei, prietena lui din adolescență, undeva în creier se auzi șoptit salutul lor, „Ciao!”. Era abia inteligibil, părea că vine de foarte departe, poate chiar așa stăteau lucrurile, totuși el se grăbi să-i răspundă: „Ciao!”. Și pentru prima oară de când se știa – trecuse mai bine de un secol de atunci – simțea nevoia de a-i spune și altceva, de a o întreba despre viața ei, petrecută acum atât de departe. Femeia parcă-i ghicise gândul, sigur i-l auzise, deoarece îi răspunse mai mult decât monosilabic: „Nu pot vorbi imediat, dar sigur voi reveni, așteaptă-mă!” Și glasul i se stinse apoi în neant.

Cugetă în fel și chip la întâmplarea asta: Oare ce să însemne? S-a reușit performanța transiterii gândului la foarte mari distanțe? A revenit ea pe Pământ? S-a teleportat? El trăia izolat într-o localitate apropiată de mare, nu mai avea prieteni, nici măcar pentru a conversa cu ei pe calea gândului. Viețuia pur și simplu, sperând că Magda „lui” se va întoarce și-i va căuta. Era singura idee care-i bântuia creierul. Cât despre canalele de știri internaționale, prefera să nu le frecventeze. Nu-i plăcea conținutul lor, erau știri de senzație despre vedete ori catastrofe, inclusiv cosmice. Așa încât atunci când un fost amic îl întrebă prin gând, firește, dacă a auzit despre marea nenorocire de pe Marte, mai întâi se blocă, pentru ca apoi să-i ceară amănunte. Se întâmplase ca un adăpost pământean amenajat acolo la mare adâncime să fie distrus de o explozie, i-a explicat amicul. Despre nenorocire s-a aflat de îndată ce știrea a ajuns pe Pământ. Nu se cunoșteau cauzele catastrofei, nici numărul exact al celor implicați, toate victimele fiind decedate. Pentru a evita confuziile se dădeau numele morților, siguri până în acel moment. Între ele, și cel al Magdei.

El a primit vestea cu calm, i-a și spus fostului prieten că autoritățile care au difuzat informațiile se înșală. Măcar pe alocuri. „Deoarece, i-a explicat cu calm insului cu pricina, cel puțin un om a supraviețuit, Magda. Am vorbit cu ea mai deunăzi!” a sunat argumentul său. Amicul l-a privit cu înțelegeră, vârsta înaintată merită un asemenea gest și-a spus omul în gând, nu suficient de discret pentru a nu fi auzit, așa că bătrânul a continuat: „Voi zice asta și celor care au comis această eroare de

(continuare în pag. 18)

informare. „Îi voi căuta și le voi spune.” Celălalt n-a mai avut replică, așa încât conversația s-a terminat în tonul optimist impus de cel care tocmai vorbise prin gând cu Magda.

Autoritățile care emisese comunicatul știut n-au fost impresionate de spusa lui. „Sigur era ea?” l-au întrebat. „Cu certitudine!” a sunat răspunsul bărbatului în vârstă. „Aveți vreo dovadă?” au vrut să știe autorii știrii oficiale. „Ce dovadă să am? Doar gândul ei. Sigur era al ei, nu am nicio îndoială.” L-au trimis acasă – pentru prima dată de multă vreme preferase o discuție directă, iar nu telepatică – iar el s-a reîntors la căsuța lui de pe malul mării, așteptând. Era convins că Magda va reveni, mai ales acum va reveni, își spunea mereu. Și ea chiar s-a reîntors. Bărbatul era pe malul mării și privea apa, care avea acum – ciudat! – puternice nuanțe de verde, verde-albăstrui, când i-a auzit și văzut (!) glasul. O voce colorată! Ca un curcubeu în numai două nuanțe.

- Ciao, prietene. Ce mai faci? Începu ea o conversație, în realul căreia bărbatul se pregătea să creadă.

- Ciao, Magda! Ce să fac? Trăiesc și mă gândesc la tine, la ce zic unii că ți s-ar fi întâmplat.

- Păi, de întâmplat chiar mi s-a întâmplat, îi răspunse ea, chicotind parcă. Trebuie să-i crezi pe cei care afirmă asta.

- Dar tu ești totuși aici, îmi vorbești.

- Este adevărat, prietene, numai că nu sunt chiar aici și nici nu-s eu. Doar sufletul meu, un fel de înger care a reușit să străbată marea distanță de acolo până la tine. Voiam să-ți dau vestea cea bună, că n-am pierit cu totul. Mă înțelegeți?

- Încerc, deși pățania ta îmi intră greu în cap.

- Străduiește-te să pricepi. Știi doar, în alcătuirea noastră intră și sufletul.

- Știu, totuși... Iar eu ce-ar trebui să fac acum? Dacă fizic nu te mai pot întâlni, cum să procedez?

- Mă bucur că ai primit cu calm vestea reîntoarcerii mele, fie și în formă spiritualizată. Ce ar trebui să faci? Să aștepți, să mă aștepți. Va veni o zi, o seară sau o noapte când vei spune „Ciao!” acestei vieți, vieții tale, iar atunci ne vom reîntâlni. Și până în acea clipă, când și când, ca altădată, ne vom rosti salutul nostru. Este totul clar până aici?

- Da, cred că da.

- Atunci, mă bucur că ai rămas același om blând, bun și înțelegător. Ciao, băiete!

- Ciao, Magda! Prietena mea cea verde-albăstruie...

Aritmetică simplă

Stătea în barul acela, din centru, în miez de zi, la o măsură de la fereastră. Ca de obicei, se afla împreună cu amicul Costache. La ora aceea, localul era aproape pustiu. Cui să-i ardă de băutură către prânz? Numai că în cazul lor nu putea fi vorba de băutură-băutură, dacă e să vedem ce aveau înaintea. Și ce aveau? Prietenul sorbea un pahar de bere, iar Dorel o dăduse pe apă plată. Păi, asta-i băutură? Însă practic cvasi-lipsa alcoolului în cazul celor doi avea o explicație. Iată-o! În urmă cu vreo două-trei luni, Dorel avusese un accident stupid. Dăduse peste el o mașină, în timp ce bărbatul traversa o stradă pe tre-

cerea de pietoni. Pur și simplu, îl lovise din plin și, cât era el de bărbat la 40 de ani și un pic, zdvrăv la trup, zburase cât colo. S-a intervenit prompt și Dorel a fost internat. Nu prezentase vătămări la oase, nici răni deschise. Doar capul avusese cumva de suferit. Așa i s-a explicat după ce și-a revenit dintr-o comă scurtă. „Ai avut noroc cât casa, omule, i-a spus medicul de la reanimare. Bine că ai scăpat cât de cât nevătămat și cu capul întreg. Nu ai leziuni grave. Te mai ținem câteva zile și apoi te poți duce acasă. Îți voi da și un tratament de care musai trebuie să te ții. Totuși, nu înțeleg unde ți-a fost mîntea de nu te-ai ferit nicicum din fața nebunului ăluia de șofer...” Mirarea doctorului rămăsese atunci fără răspuns. Dorel, abia trezit dintr-un somn pe care nu și-l dorise, avea și nu avea atunci chef de conversație. Acum însă...

- Știi, măi băiete, eu tot nu încetez să mă mir de pățania ta. Mai ales știind și cauza care ți-a provocat beleaua asta, îl provocă la vorbă Costache.

- Iar vrei să-mi aduci aminte de asta? Ți-am mai spus că atunci, când traversam strada, mă gândeam la Ileanuța, nevastă-mea. Adică, fosta... Iar gândul meu din acele clipe prinsese contururi clare, fiindcă pe dumneai tocmai o vedeam, cu ochii minții, se înțelege, drăgăindu-se cu altul. Ce-i drept, mai frumos și mai tânăr decât mine. Iar eu, vai! nu mă puteam opune. Deși, citisem undeva că forța gândului e încă puțin știută și folosită. Și, tocmai când să mă decid dacă merită să-mi încordez ori nu mai mult mîntea, ca s-o scot din brațele tipului, mă lovi mașina ăluia.

- Da, mi-ai mai zis cum a fost, n-am vrut să-ți trezesc amintiri neplăcute. Însă parcă te-a costat prea mult momentul ăla de neatenție. Ți-ai pierdut și slujba, și nevasta.

- Oricum, Ileanuța mă lăsase mai înainte. Noroc cu priete-nii care au văzut-o prin cluburi cu alți bărbați, altfel poate eram și acum împreună.

- Noroc zici?

- Păi, e un fel de noroc, măcar am scăpat de gânduri. Iar cu serviciul ce să spun? M-au dat cu o treaptă mai jos. Că eu eram, precum știi, săpător 2, gata-gata să devin șef de echipă, iar ei m-au retrogradat pe postul de săpător 3. Iar asta n-am suportat, așa că i-am lăsat, mi-am dat demisia. Și gata!

- Ai devenit șomer, ți-ai închiriat locuința, ca să ai totuși un venit și te-ai mutat la părinți. Bărbat de 40 și ceva de ani stă cu bătrânii. Halal!

- Nu mă judeca și tu, fiindcă n-ai dreptate. Așa mi-a fost soarta. Însă, presimt c-o să mi se schimbe viața cât de curând.

- Și cum presimți? Ți s-a zăbătut ochiul? Ai avut vise premonitorii, cum?

- Nu știu să-ți explic calea, modalitatea, drumul noii mele vieți, dar știu că ceva se va întâmpla. Curând, foarte curând. Poate chiar azi...

- Până atunci nu-ți ajung banii decât de apă plată, este?

- N-are legătură, medicul m-a sfătuit să evit alcoolul, cafeaua, stimulentele în general. Pentru a-mi

(continuare în pag. 19)

proteja creierul.

„Cheful” lor de la mijlocul zilei intrase în amortire. Fără alcool – că berea răsuflată a lui Costache nu se putea include între spirtoase – mintea celor doi lăncezea. Până când Dorel se trezi dintr-odată la viață, privi insistent pe fereastră, ca și cum ar fi zărit pe cineva cunoscut, apoi deveni agitat și părăsindu-și pe dată prietenul o zbughi pe stradă. Comeseanul încercă să afle ce-l atrăsese într-acolo, dar în afară de o femeie trupeșă, frumoasă, în minijupă, care tocmai trecuse prin fața barului, nu zări altceva. Însă Dorel părea că tocmai pe dumneai o urmărea. De unde până unde s-o știe el pe asta? se întreba în gând Costache.

Mirarea amicului era îndreptățită, întrucât Dorel chiar nu cunoștea defel persoana. Doar că acum, de îndată ce o văzu - repet, fusese o simplă trecere a ei prin fața geamului de la cârmucă – simți că ea este aleasa. Mă rog, noua aleasă... O ajunsese din urmă, întră în vorbă cu ea, femeia, cam de vârsta lui, nu pofti la început să-l asculte, dar curioasă, poate, sau din alte pricini, cedă și, așezându-se amândoi pe o bancă din parcul alăturat, porniră vorba. El îi povesti cum a ajuns unde a ajuns, inclusiv de ce bea apă plată la mijlocul zilei cu un prieten, iar ea veni cu o istorie și mai și, dovadă că întotdeauna viața bate filmul. În urmă cu trei ani femeia ajunsese văduvă. Bărbatul ei intrase cu mașina într-un pom și așa s-a sfârșit totul: ea a rămas cu trei copii pe cap, după zece ani de mariaj. Plus o soacră! Iar în tot acest răstimp, bătrâna din casă, ca mai înțeleaptă, a tot îndemnat-o: „Găsește-ți, fată, un om, care să-ți fie bărbat și tată la copii! Nu sta în casă ca proasta! Trageți o minijupă pe tine și ieși în lume!” Iar acum femeia chiar era în lume. Și în calea ei apăruse Dorel.

Au stat amândoi de vorbă acolo în parc până către seară, când ea și-a amintit brusc de ce se abătuse prin locul acela.

- Văleu, dar eu trebuia să iau ceva gustări pentru cei mici, să am ce le pune mâine în ghiozdănele. Mergi și tu cu mine la market sau ai altă treabă?

- Ce treabă să am? N-am niciuna. Nu ți-am spus că s șomer? Am vreme berechet.

- Atunci, dacă ai timp la dispoziție, ce-ar fi să mă ajuți cu sacșele până acasă. În plus, poate vrei să-i cunoști pe puștani mei, că am trei, precum ți-am zis, toți băieți.

- De ce nu? S-a făcut. Chiar m-ai făcut curios. Că eu n-am copii.

Peste un ceas, stăteau de vorbă la locuința persoanei, în trei – li se alăturase și mama soacră – copiii jucându-se în camera lor. Discuția s-a prelungit, fiind din ce în ce mai fructuoasă. Seara târziu, Dorel a acceptat invitația femeii de a rămâne peste noapte la ea. O invitație făcută cu jumătate de gură, doamna neștiind la ce să se aștepte în urma acestei propuneri, însă un răspuns ferm, apăsător, afirmativ, din partea lui a clarificat lucrurile.

- Nu trebuie să se întâmple nimic între noi acum, dacă tu n-ai voie. Să nu pățești ceva rău la creier, Doamne, păzește! i-a șoptit ea tainic la ureche.

- Fii liniștită, doctorul mi-a dat voie! i-a replicat vioi și fericit bărbatul.

„Doamna arăta bestial,” a declarat prietenul Costache a doua zi de dimineață, ca o justificare, atunci când a fost întrebat de familia lui Dorel despre dispariția ace-

tuia. Îngrijorarea stărnită de „evaporarea” lui a durat până în aceeași zi, când prânz, când cel căutat a venit la ai săi cu noua mireasă.

- O cheamă Sofia și am decis să ne luăm, i-a informat el.

Apoi au mai discutat despre una, despre alta, până au ajuns la copiii ei.

- Bine, băiete, dar cum o să faceți față? a îndrăznit maică-sa să zică o vorbă ce trebuia spusă.

- Nu-i cazul să vă faceți griji, a decis el. E o treabă de aritmetică simplă. Noi, doi, plus ei, trei, fac cinci.

- Pe mama-soacră ai uitat-o, scumpi, suspină noua aleasă.

- Ea are pensia ei, nu se pune, decretă Dorel. Rămân la părerea dinainte, e doar o simplă adunare, aritmetică de clasa întâi primară... În plus, să nu uităm că, așa cum mi-ai spus, tu mai primești când și când ceva bănuți, și nu puțini, din Marte în contul terenurilor pe care le-ai arendat acolo. Așa că o să ne descurcăm de minune.

- Apropo de terenurile doamnei de pe Marte, cred că tu, Dorele, ți-ai luat și azi medicamentele date de domnu' doctor, nu? se arătă ușor îngrijorată maică-sa.

(fragmente din volumul „Garsoniera lu Ai Bătrân”, editura InfoRapArt, 2021)

(urmare din pag. 12)

arăta prin îngeri „ce coboară pe raza de lumină/în fiecare seară” în veci mântuirea așteptată la „Templul Judecății”. Această dorință de cunoaștere a ceea ce înseamnă divinitatea, perpetuă și neschimbată, începe de la „boarea câmpiei/icoana din casă/ te caut în fântână, în apa cea clară/în floarea de soc din umbră de gard/te caut și în ploaia ce cade din cer”, căci peste toată suflarea de viață și ce nu e viață, Domnul Dumnezeu este veșnicia, atotputernicul, atotstăpânitorul.

În rest, ce rămâne după noi? O lacrimă, amintirea, căci „pierdut-am atunci pașii/cu pulberea din drum/iar depărtarea s-a ascuns sub nori/și drumul dintre vieți e doar un fum/când moartea dăruiește scrum de flori/Se mai deschid iar zori spre dimineți/ spre diminețile închise-n noapte/ acolo unde în moarte vă așterneți/și viețile vă sunt deconspirate” (Poezia „Pași pierduți în neuitare”).

Autorul cărții „Sunt sonat la nunta mea”, domnul Stejărel Ionescu, este un poet cu un real talent, un iluzionist care stăpânește misterul fermecării cuvintelor, al hipnotizării prin schimbări remarcabile de imagini îngemănate într-un decor când fantastic, când real și un truditon asi-duu pe tărâmul poeziei, drept pentru care muza Eutherpe îl răsplătește din plin cu numeroase diplome și premii.

Mihaela VAIDA

RĂSĂRIT

Departa de tărnm,
 prinse într-o rânduială sacră,
 cu valurile agățate de coame,
 se trezesc rînd pe rînd
 umbrele cailor de foc.
 Lîngă ele stau umbre de oameni
 sau poate umbre de nopti
 născute din ape curgătoare.
 Uneori seamănă atît de bine încât
 nu știi dacă oftatul lor vine din adâncuri
 sau din nechezatul apelor tulburi.
 Încă un timp al jocului născut din jertfă
 și al sărutului din suspin,
 după care se așterne liniștea.
 Înălțat din revărsarea cerului peste lume,
 într-o complicitate nevăzută,
 un astru rămîne solitar
 ca și cînd ar exista
 pentru o singură viață.

GRATII DE LUMINĂ

Dincolo de hățişuri se lasă-nserarea.
 Ca o pasăre de pradă,
 printre gratii și umbre,
 pustietatea zace-n clopotnița veche.
 Din palma plină de tărnmă
 se scurge soarele...
 pămîntul mă frige!

pustietatea zace-n clopotnița veche.
 Din palma plină de tărnmă
 se scurge soarele...
 pămîntul mă frige!
 Ecouri mocnesc în ochi de lumină.
 Nu te-ntreb nici cînd vii,
 nu mă-ntrebi nici cînd plec...
 Zăpada ne-adoarme.
 Sub tremurul pleoapei
 încă mai simt arderea visului
 căzut în insomnie .

ANOTIMP

Somn înfrînt
 pe-un gînd așteptînd
 nopti încărunțite
 de-atâtea plecări.
 Flămînde de vînt,
 văd umbre crescînd
 prin vremuri pustii
 de ceasuri tîrzii.

Prinse-n cuvînt
 doar brațe gemînd.
 Pustiul se scurge
 prin frunzele-mi ude.
 Doar un veșmînt
 spre ceruri aflînd
 prin nori, din adâncuri
 ascunse chemări.

Singur în ploaie,
 te aflu plîngînd,
 Toamnă,
 în mine...

*

roua florilor
 căzută pe-o icoană-
 lacrima mamei

*

bătut de vîntul
 rece al dimineții-
 covor de frunze

*

întunecare-
 nisipul din clepsidră
 răsturnînd timpul

*

briză marină-
 valuri ascunse în păr
 și în ochi soare

*

un nou răsărit-
 ticăitul unui ceas
 lovit de perne

Lucia PĂTRAȘCU

JENICĂ CHIRIAC - ION ȘI GHERGHINA

Noul volum de proză „*Ion și Gherghina*”, semnat de scriitorul **Jenică Chiriac**, publicat la Editura *Info EST*, Brăila, 2022, aduce în cele 151 de pagini povestea Gherghinei și a lui Ion, personaje pe care cititorul i-a întâlnit în alte două cărți: *Tușa Gherghina - doftoroaia satului*, 2014 și *Gherghina*, 2017, dar care abia acum, cu acest volum întregesc o trilogie, ce-l onorează pe autor și devine un fel de *restitutio* pentru cei doi oameni reali, acum eroi din carte.

La început, pornind povestea lor, cu amintiri mai recente despre cei doi, scriitorul nici nu bănuia tentația ce avea să-l facă să scotocească în arhive, în amintirile celor ce au știut mai multe despre acele întâmplări de început, în cărțile de istorie, ori de geografie, pentru a putea realiza un roman încheiat, în care întâmplările să se așeze cuminiți în timpul și în locul lor istoric. Deoarece eroii, Ion Rogojină și Gherghina Cotor au povestea lor, o poveste de dragoste fascinantă, ce s-a țesut de-a-lungul anilor și al întâmplărilor și merita a fi depănată. De data aceasta scriitorul Jenică Chiriac începe cu începutul.

Pe scurt, Gherghina este fiica boierului Haralambie Cotor din Pogănești, „*căpcăunul*”, cum era poreclit de toți locuitorii de pe moșie și a Rusandei, care moare tânără, fata rămânând orfană. Ea este îndrăgostită de Ion Rogojină, orfan și el de ambii părinți, de felul lor din Prisăcani. flăcău harnic, mare iubitor de cai, grăjdarul boierului. Iubirea lor este dezavuată de boier și într-o altercație cu cei doi, acesta se împiedică, cade într-o furcă și moare pe loc. Se naște bănuială de omor și țiganca Maria, dacă fetei, îi sfătuiește și-i ajută să fugă. Astfel începe odiseea vieții celor doi tineri, care niciodată nu se vor mai întoarce pe plaiurile natale. Au de gând să treacă Prutul, în Basarabia, ori să meargă spre Banat, cât mai departe de năpastă. Merg cu caii, îi prinde o furtună, se refugiază într-o pădure și fata se îmbolnăvește grav. Uzi, înghețați, bolnavi și flămânzi sunt salvați de o șatră de țigani, iar baba Catinca, mare meșteră tămăduitoare, o îngrijește pe Gherghina, până se însănătoșește și împreună cu întreaga șatră ajung la Iași, de unde cei doi vor lua trenul spre București și de acolo spre Timișoara. În Gara de Nord întâlnesc un alt călător, Dumitru Aștefanei din Lipnița, un dobrogean, care, văzându-i tineri, cuminiți, cu suflet curat, îi convinge să-și schimbe opțiunea și să meargă spre Dobrogea, unde în satul Canlia vor găsi și o casă dintre cele părăsite de bulgarii mutați odată cu cedarea Cadrilaterului. Aici ajung cei doi tineri, aici se stabilesc, având buni vecini familia lui Petre Papazarcada, se căsătoresc și vor rămâne ai locului până la moarte.

Aceasta este, pe scurt, odiseea celor doi tineri plecați din Moldova și ajunși să viețuiască în alte locuri.

Ce a făcut scriitorul Jenică Chiriac cu aceste întâmplări este o altă poveste...

Pentru un cititor, care a citit deja celelalte două scrieri, pe care le-am citat mai sus, având ca personaj central pe Gherghina, este reconfortant să accepte alegerea scriitorului de a aduce sub tipar, într-o cronologie proprie, toate aceste întâmplări. La urma urmei, poate fi vorba despre *amintirile imediate*, cu care a început în anul 2014 povestea acestei doftoroaie, personaj pitoresc, interesant prin coloratura pe care scriitorul Jenică Chiriac i-o creionează Gherghinei, ca femeie bună, mare meșteră tămăduitoare, dar cu un limbaj nestăpânit, decoltat chiar, explicabil prin prezența celor două persoane care i-au însoțit cărările vieții: în copilărie, dacă, Maria - țiganca și, mai târziu, baba Catinca, care a îngrijit-o în șatra de țigani. Astfel, ea s-a obișnuit cu o anume slobozenie și la faptă, și la vorbă. Dar, inimă largă, îi ajută pe toți, îi iubește, mai ales pe Ion, până în ultima clipă adormită cu fruntea pe mormântul acestuia. Pe lângă amintiri, mai poate fi vorba și de *curiozitate*. O curiozitate a autorului de a afla mai multe despre ceea ce ar fi putut să fie destinul a doi oameni străini de satul Canlia, unde-și petrec viața acum și-și sfârșesc

(continuare în pag. 22)

(urmare din pag. 21)

zilele. Și astfel, pana scriitorului a plecat în căutarea întâmplărilor, despre care află amănunte importante, reale, esențiale, pe lângă care talentul său brodează o altă poveste „**lăsând imaginația să zburde, ficțiunea înlocuind autenticul**” (pag.6), fără a denatura adevărul, atât cât a putut fi el aflat. Este interesant cum scriitorul însoțește drumul celor doi tineri intrați în năpasta bănuielilor, fugari în lumea largă, niciodată reîntorși în locurile natale, singura amintire pioasă de la plecarea lor în lume rămânând închinarea fiecăruia dintre cei doi la mormântul Rusandei, mama Gherghinei, la Pogăcești și, în celălalt sat, la Prisăcani, la mormântul părinților lui Ion.

În carte, cititorul îi va însoți pe cei doi tineri plecați să-și afle un loc, unde să-și facă un rost. Iar autorul, ghid bun, un participant direct, într-un fel, îl va iniția pe acesta în tainele vieții celor doi: pioșenia cu care se despart de mormintele părinților, dragostea pentru portul popular, pe care l-au moștenit și-l poartă cu mândrie, puritatea și curățenia sufletească, cu care își potrivește purtările până în clipa Sfintei cununii în fața preotului din Canlia, comuniunea om – animal (atunci când sunt bolnavi în pădure, nechezatul cailor, ce cheamă ajutor, îi va salva; faptul că pe timpul foametei, când oamenii mănâncă și carne de cal, Ion nu se atinge de ea), hărnicia, baza realizării lor ca oameni: „**și-au întocmit gospodărie cumsecade**” (pag. 92) și bunătatea cu care înțeleg nevoile oamenilor și-i ajută cu ce pot, mai ales Gherghina, *doftoroaia*.

Descrierile acestui scriitor sunt frumoase și liniștitoare, iar explicațiile puse în cuvintele unor personaje din carte, dezvăluie formația sa profesorală: trenul este de mai multe categorii după viteza sa, țișanii au mai multe meserii, aparținând unui fel de bresle, ei putând fi: rudari, lingurari, argintari, căldărari, zidari, lăutari... Nici referirile la evenimente și date istorice, la războiul cu luptele și necazurile pe care le-a adus în viața oamenilor, ori despre așezări, localități, trasee, nu sunt inutile, deoarece scriitorul așază, cum spuneam, întâmplările în geografia și istoria locurilor. Cu surprinderea de a întâlni forfota capitalei, pe care, „**deocamdată, o socot un fel de turn al lui Babel, o vânzoleală illogică de ființe umane**” (pag. 56), surprinzătoare pentru acești tineri veniți „**din fund de Moldova**” (pag. 55). Astfel, rezultă un volum bine întocmit din care cititorul, pe lângă aflarea unei povești de viață, primește informații folositoare. Iar călătoria cu trenul, în care se perindă fel de fel de oameni, este, în sine, o lecție de viață, din care tinerii, neumblați până acum prin lume, învață „pe viu” atitudini de comportament și expresii uzuale de politețe. Și felurile întâmplări, pline de învățăminte, așezate tacticos de talentatul scriitor în compartimentul acestui tren, sugerează ideea că această carte, în sine, este o călătorie cu trenul, în care se perindă mulți oameni, rezultând felurile personaje cu întâmplările lor neștiute. Frumusețea cu care sunt realizate portretele eroilor din carte, fie ele fizice, de atitudine sau de vocabular, dă profunzime înțelegerii vremurilor, locurilor și întâmplărilor. Interesant este că scriitorul, povestitorul acestei istorii de viață, folosește el însuși un limbaj asortat locurilor în care se petrec întâmplările, ca și cum ar dori să aducă dovada de apartenență, cu atât mai mult, cu cât profesoara Ghiți, mereu amintită în scrierile autorului, chiar are rădăcini, ce

Este admirabil felul în care scriitorul Jenică Chiriac inserează informații despre momentele istorice ale neamului, despre felul în care acestea au influențat viața oamenilor, fiecare dintre ei având experiențe și opinii proprii despre ele. Din toate, răzbate dragostea de adevăr și dreptate, iubirea de glie și credința în Dumnezeu. Și cei doi, Gherghina, fată frumoasă și delicată, dar devenită apoi o femeie aprigă, „**repezită, buruienoasă în cuvinte, cu fulgere în priviri**” și Ion, „**mai așezat, calm, îngăduitor, conciliant, cu vorbă molcomă de moldovean cumsecade**” (pag. 91), și-au trăit zilele, cu credință și bunătate, în comunitatea ce i-a primit ca pe ai lor.

Este, de fapt, portretul unei generații, cu periplul său de viață, cu tot ceea ce ea, viața, poate da sau lua, conturându-se suveran într-un destin implacabil. Așa a fost să fie!

O poveste de viață, în care scriitorul Jenică Chiriac împlinește deplin actul de creație, respectând cele trei stadii clasice: *documentarea*, pe care a făcut-o din mărturii, amintiri sau lecturi, ce i-au definitivat conturul cărții, încercând și reușind să cunoască psihologia oamenilor din perioada respectivă, să redea trăsături de caracter prin mici amănunte (vezi, nucul din curtea vecină, nucile coapte căzute în curtea Gherghinei și adunate de aceasta numai până la linia de vecinătate) *elaborarea*, pe care a realizat-o cu maximă atenție și corectitudine, împletind realul cu imaginarul, după cum singur recunoaște și *realizarea propriu-zisă*, transcrierea, redactarea, tipărirea, într-un cuvânt, dăruirea creației către cititori, cu aceeași generozitate cu care ne-a obișnuit și prin celelalte cărți ale sale. Astfel, din nou, cititorul are în față o carte ce merită a fi lecturată cu multă atenție!

Marin NĂSTASE

TUNARII

Nuvelă-foileton (3)

După o jumătate de oră se întoarse cu „tovarășii de afaceri”, respectiv încă doi tineri, care începură să cerceze mașina și pe Mototolea ca pe un cal de vânzare, căutat la dinți. Cei doi veniți cu Floricel, unul cu bască, blugi și o pufoaică slinoasă, iar celălalt, cu o pălărie jerpelită, pantaloni de dimie, în cizme de cauciuc și cu palton larg, flenduros. Mormăiau, fluierau a pagubă și gesticulau larg, dând din mâini a lehamite:

– Imposibil, dom'le, imposibil!

– Aici e ocnă, bă, tăticule! Da', ce zic eu ocnă, că e durere mare!

– Aoleu, nene, mare tâmpit ai fost, dacă ai intrat ca orbetele în groapa asta!

Bietului Mototolea îi venea să plângă, dar și să le tragă o înjurătură de mamă acestor derbedei. Însă, pricepu că nu poate reacționa așa, în starea în care se afla. De aceea schelălăi, ca o jigodie trasă de coadă:

– Ajutați-mă, bă, flăcăi, ajutați-mă, că vă dau cât cereți!

Îi scăpase prostia. Cum să le dea „cât cer”? Pentru că „flăcăii” au remarcat „oferta”. Cel cu bască și pufoaica unsuroasă se grăbi să o „accepte”:

– Dacă-i așa, nene, află că nu poți să ieși de aici fără trei milioane! Noi nu suntem miloși ca Floricel. Să te scoată el cu un milion dacă poate!

Mototolea începu realmente să plângă. Îl îngrozea gândul că trebuie să scoată din buzunar trei milioane. Ce-o să spună Firuța? Chiar așa de prost ai fost, mă, geniule?

– Măi, băieți, n-am banii ăștia, mă!

– Dacă n-ai, de ce ai mai plecat la drum? Îi replică tăios al treilea, cel cu pălăria jerpelită. Hai, mă, că ne pierdem vremea cu prăpăditul ăsta! N-are decât să putrezească aci, dacă nu vrea să scoată banu'!

Și toți plecară-n casă la Floricel, lăsându-l pe Mototolea să se smiorcăie la volan:

– Nu plecați, bă, frățiorilor, nu plecați! Hai, că vă dau trei milioane!

Când auziră „frățiorii” se întoarseră:

– Așa, bă, tataie! Vezi că te-ai trezit la realitate? zise cel cu bască. Scoate banu' să ne apucăm de treabă!

– Ne! dădu din cap Mototolea. Întâi serviciul și apoi banu'. Să știu ce plătesc.

Cei trei amuțiră, holbându-se la Mototolea. Cel cu bască spuse nervos:

– Hai, bă, înăuntru, să discutăm detaliile! Și intrară în casă.

Aici este cazul să cunoaștem câteva „detalii” despre cei trei tunari. „Tovarășii de afaceri” ai lui Floricel Gâscan erau doi buni vecini, tineri ca și el, care terminaseră liceul

cu chiu cu vai și nu reușiseră la facultate. Din această cauză, spuneau ei, nu și-au făcut nici un rost în viață până-n prezent. Observaseră că cei din generația lor, mai grăbiți și fâșneți, aveau servicii sau firme, ori plecaseră în străinătate. Alții, rămași în comună, se căsătoriseră, dar trăgeau și ei pisoiul de coadă împreună cu tinerele soții, ezitând să plece în străinătate și să lase mândrețele de soțioare în grija altora. De aceea, niciunul din cei trei nu se însurase, în speranța să dea un tun, ca să aibă o bază de pornire în viață. Însă, unul dintre ei, cel cu basca, pe nume Iliuță Găină, putea spune că a avut ceva noroc. Tatăl lui, nea Ghiță Găină, lucrase la un S.M.T.-eu, de unde reușise să fure suficiente piese de tractor. Mai apoi, a reușit să cumpere mai pe nimic o rablă de tractor și, cu piesele furate, s-o pună pe roate și să facă treabă cu ea, luând în arendă câteva zeci de hectare. Nu făcea mare brânză, dar Iliuță, suit pe tractor, zicea că are treabă. Cel cu pălăria jerpelită, Vasile Curcă, lucrase și el la unul cu tractorul, dar care l-a dat afară în scurt timp, pentru că îl mirosise cu furțișaguri. Bietul Vasilică, furase și el piese de motor, pe care le vindea lui nea Găină mai pe nimic. Ia, acolo, ceva pentru băutură, când se ducea la discotecă împreună cu Floricel și Iliuță. Ceva îi rămăsese, totuși, nevândut, spre ciuda lui nea Găină, care-i oferise o sumă frumoasă. Era o șufă de tractat din cablu elastic de oțel. Degeaba se rugase nea Găină de el. Vasilică îl refuzase categoric. Zicea că este o piesă strategică. Avea nevoie Iliuță sau nea Găină să tracteze pe cineva sau ceva? Cerea șufa de la Vasilică. Și băiatul se tocmea: eu ce procent am la afacere? Așa făceau cei trei afacerile. În procente, în funcție de contribuția fiecăruia. Acum când Floricel a pus pe tavă afacerea, au început discuțiile. De aceea au intrat să discute „detaliile”.

– Vedeti, bă, a zis Vasilică vesel, că este și un Dumnezeu al oamenilor de afaceri? Uite cum îți aduce gorobetele în bătaia tunului! Doar să tragi.

– Să tragi, să tragi, dar să vedem cum!? mârâi Iliuță. Că nu toți participăm la afacere în cote egale.

Ceilalți doi se uitară pieziș la Iliuță, care, văzându-i așa speriați, zise, frecându-și palmele:

– Adă, bă, Floricele o țuică, să bem adălmașu'! Păi, ce! Ne-apucăm de afacere fără adălmaș?

Floricel aduse sticla și trei cești. După ce dădură noroc și sorbiră țuica dintr-o înghițitură, Vasilică trecu direct la afacere.

– De ce nu în cote egale, bă, Ilie?

– Hmm! Mârâi din nou Iliuță. Vrei cote egale când eu particip cu tractorul și tu cu șufa? Astea sunt cote egale? Iar ăsta (arătă spre Floricel) cu ce vine? Cu gargara?

– Cum cu gargara, bă! sări ca ars Floricel. Păi, trei sferturi dintr-o afacere este pontul. Nu ai pontul, nu există afacerea.

– Vax, pont! râse Iliuță. Apă chioară pontul tău. Toată lumea putea să vadă că gorobetele este în rahat.

– Însă era în groapa făcută de mine, insistă Floricel.

(continuare în pag. 24)

– Făcută de tine? Îl contră Iliuță. Făcută de natură. Tu ai aruncat gunoiul de grajd în ea în loc să-l duci la câmp. Că ești o putoare. De altfel, ca și noi, dar... asta nu contează. Vorba e că avem cote diferite în afacere. Și eu cu tractorul pretind 70%, adică două milioane și o sută. Restul împărțit între voi.

– Eu cu șufa vreau șase sute, restul...pontul lui Florică.

– Bravo, mă! a răbufnit Florică. Adică, eu cu pontul doar trei sute? Știi că sunteți deștepți? Uite că nu vă dau voie, pentru că groapa este a mea, cu bălegarul meu, deci, gorobetele este tot al meu. Mă duc la nea Matache, că și el are tractor. Și, este om serios, nu ca voi.

– Ha, a sărit Ilie. Groapa este pe domeniul public, domnule! Deci, gorobetele este proprietate publică, să fie clar! Poate trage cu tunul în el oricine vrea. Nu că vreau să te scot din afacere, că și pentru cele trei sute ale tale, nu merită. Uite îți mai dau de la mine o sută și faci patru. Hai să trecem la treabă!

– Ușurel, ușurel, frățioare, vorba gorobetului! spuse calm Florică. Afacerea se încheie cu 50% tu, iar eu și Vasile, câte 25%.

– la stați, bă! a sărit și Vasile. Ce tot învârtim ca fraierii procentele astea? În fond, ce este afacerea asta? Un tun. Și dacă dai un tun, faci capital. Și noi, ca nătărăii, pulverizăm capitalul, în loc să-l folosim ca bază pentru următoarele afaceri.

– Ce afaceri? întrebare cei doi într-un glas. Ce poți face cu trei milioane?

– Mă, dar bleghi mai sunteți! zise Vasile. Dacă mai punem fiecare cel puțin câte un milion putem investi într-o afacere cu struți sau cu potârniche, că astea sunt la modă. Am citit într-o revistă cum se plângea unul că n-are condiții. Dar noi avem condiții și ne plângem ca proștii că n-avem bani. Acum, când ne pică banul în palmă, ne luăm la ceartă? Banul nu trebuie împărțit, bă, ci să rămână acolo, capitalul din palmă.

– A cui palmă? mârâi Ilie.

Iar se luară la ceartă până goliră sticla de țuică. Și timpul trecea...trecea...iar Mototolea aștepta... aștepta... Și gândea: „Acum alimentează cu motorină, echipază tractorul, se echipază și ei... Ce echipare? Ce alimentare? Ce dracu fac de întârzie atâta? Au intrat în casă și n-au mai ieșit. Iar țiganii ăia s-au dus să cumpere porcii și... Ei de ce nu vin să vadă ce fac? Ar fi trebuit să se intereseze, ca să mă scoată de aici. Dacă au tăiat porcii, ar fi putut să vină cu niște șorici... și jumări... țuică fiartă... nu, țuică fiartă, nu, că sunt în misiune. Dar, nimic? Și nici nu pot să mă duc la ei sau... la ăștia din casă, care m-au lăsat cloșcă în mașină. Ce, cloșcă? Pe apă? Ce tâmpenii îmi trec prin cap! De ce nu acționează? Ce mai aștept de la trei derbedei? Trebuie să sar în apă! Cu pantofii ăștia? Că am vrut să o fac pe negustorul de la oraș. Aici în noroaiele astea? De ce nu m-am gândit că a plouat și la țară sunt noroaie? Doamne, la câte trebuia să mă gândesc! Acum știu ce trebuia să fac la plecare. Acum? La plecare trebuia să știu! Trebuia să mă asigur dacă asta e o afacere serioasă, dacă...”

Îi venea să turbeze, să dea cu capul în parbriz, în torpedou, în...orice. Dar nu reuși decât să smiorcăie. Să smiorcăie continuu, ca un copil bătut de soartă. Așa îl găsi moș Ion Gâscan, tatăl lui Floricel, când s-a întors de

la biserică:

– Ce-ai făcut măi, omule? Cum ai intrat în blestemata asta de groapă?

Și Mototolea îi povesti bătrânului, cu lux de amănunte toate pățaniile prin care a trecut. Moș Ion îl privea cu milă când povestea și-i spuse uimit:

– Ce porci, măi omule? Că baba Maria de la casa aia merge în două bastoane și are doar vreo cinci-șase găini. I-am dat eu acum o lună câteva coșuri de porumb, ca să aibă cu ce le hrăni. Nici pomeneală de porc.

Mototolea rămase cu gura căscată și îngăimă moale:

– Poate, vecinii ei...

– Fii serios! N-are nimeni de vânzare porci pe la noi! Că noi... cu livezile, pășuni... Porumb, foarte puțin. Cumpărăm de la câmpie, de prin părțile voastre. Am auzit eu pe unul, acu' două zile că vrea să-și vândă porcul. Dar, nemernicul, cerea 50 de mii pe kilu' în viu.

Iar a rămas Mototolea cu gura căscată:

– Cinci zeci? Păi, în părțile noastre e mai ieftin. Și țiganii, ce informații or fi avut?

Moș Ion îl privi cu milă:

– Lasă dumneata afacerea! Stai puțin să vad de ce întârzie flăcăii!

Deși vârstnic, Moș Ion era încă verde. Înalt, spătos, îmbrăcat curat, cu pantaloni albi, strânși pe picior, căciulă albă, miștoasă și palton scurt de dimie îmblănită, urcă scările cerdacului și intră în casă, unde cei trei, cu ochii lucind, încă se mai certau pe procente.

– Bine, mă, cât mai discutați, cât vă mai certăți, când omul ăla așteaptă să-l scoateți din apă?

– Dă-l în mă-sa! rânji Vasile Curcă. Dacă ieșea cu banu' de la început, poate făceam ceva. Acu', să aștepte, până facem socotelile.

Moș Ion rămase cu gura căscată și cu căciula în mână, mormăind derutat:

– N-am înțeles! Adică... i-ați cerut bani?

Cei trei începură să râdă cu hohote. Iliuță îl întrebă:

– Ce-ai rămas ca la dentist, nea loane? Afacerile sunt afaceri!

– Ai rămas în urmă cu tehnica! răsă și Vasilică.

– Bă, tată, sări și Floricel, dacă nu te pricepi, stai în banca ta!

Și flăcăii continuă să râdă, fapt ce îl înfurie pe moș Ion, care urlă cu voce tunătoare:

– Băăăă! Orătării nenorocite! Cum de vă mai rabdă pământul? Ați uitat să fiți oameni, mă?

Urletul și fulgerele din ochii lui moș Ion spulberară zâmbetele de pe fețele celor trei, care amuțiră și înțepeniră, ca niște statui. Erau total anesteziați și lipsiți de voință. Doar Vasilică îngăimă speriat:

– Ce te bagi în afacerile noas?..

– Băăăă! repetă urletul moș Ion. Nu mă face să-ți scap un dos de labă în afacerea... Doamne, iartă-mă, că m-am împărțit! Și copiii ăștia...

– Am să te spun lu' tata, scânci Iliuță.

– Să mă spui, mă ghiortane, dar nu mai înainte de a-ți arunca în dovleacul ăla găunos câțiva pumni.

(continuare în pag. 25)

Să știe și taică-tău ce lighioană ești. Gata, bătu din palme moș Ion, echipaa-rea! Adu, Floricele, pantaloni vechi, cizmele de cauciuc, să ne pregătim cu toții!

– Dar să știi că eu nu aduc tractorul, mormăi Iliuță.

– Nici nu ți-am cerut, deșteptule! spuse moș Ion, în timp ce se schimba. Apoi, dădu comenzile, ca la armată, fără să lase loc de comentarii.

– Hai, repede cu Floricel, luați cei trei dulapi din șopron și benzile alea striate din tablă, de la grajd! Apoi, tu Florică, pune hamul pe cal și ia crucea de la căruță, cu frânghiile de la loitre! Mișcați-vă repede, repede, că... parcă sunteți niște mormoloci!

Florică îndrăzni timid

– Tată, crezi că bietul cal va...

– Taci și execută! i-a rețezat-o scurt moș Ion. Leagă frânghiile de bara din spate, iar noi, aștia trei, ridicăm roțile cu dulapii și introducem tablele.

– Dar se murdăresc, tată! se smiorcăi Floricel.

– Taaci, puturosule! Toată vara te-am rugat să aduci câteva căruțe cu pietriș, să umpli groapa. Eu am vorbit, eu am auzit.

– Asta-i treaba primarului, a sărit Vasile Curcă. E domeniu public, el trebuia s-o umple, că d-aia l-am ales și plătim impozite.

– Voi și impozite? Hai, aici în spate, cu dulapii! Ne opintim la comandă, odată cu calul. Hai, acumaa! Hoop!

După mai multe încercări și eforturi ale bietului căluț, biciuit de Floricel, reușiră să-l scoată din groapă pe amărâtu de Mototolea.

– Mulțumesc, bă, fraților! plângea bietul Trache. Să vă dea Dumnezeu sănătate și noroc. Cât mă costă, unchiule, oboseala căluțului și a dumneavoastră?

Cei trei se uitară întrebători la moș Ion. Însă acesta dădu din mână:

– Lasă, omule, mulțumește-i lui Dumnezeu că ai scăpat! Ți-o fi foame sau sete? Hai să te ospătăm și noi din ce avem!

– Nu, unchiule! Am pachetul neatins, că n-am putut să mănânc de griji. Vă mulțumesc din suflet că m-ați salvat! Dar... aș vrea să mă duc după țișanii mei, să văd ce au făcut.

– Du-te, omule, acasă și lasă-i în grija Domnului! Dacă nu s-au interesat de dumneata până acum, nu este cazul să te mai interesezi de ei. Cine știe pe unde or fi în momentul acesta.

– Dar, poate au găsit porci și...

– Aoleu, măi omule, măi, ce ți-am spus eu? Mi-am bătut gura degeaba?

Mototolea îl privea cu fața sa de bovină disperată, parcă i-ar fi căzut tunul mult visat în băltoaca din care ieșise.

– Așa-i, începu să facă scheme cu sughițuri Mototolea, dacă așa a fost să fie... Totuși, cum să vă mulțumesc, bă, frațilorilor?

– Du-te, omule, în drumul tău! insistă moș Ion cu milă, văzându-l cât de jalnic este. Dacă vrei să ne mulțumești, ajută-i pe cei întâlniți în cale. Și în caz că îți cer ajutor, ajută-i! Bătrâni, copii, soldați, oameni sărmani, du-i cu mașina unde-ți cer și nu le lua bani, că și ei sunt niște prăpădiți.

După ce a plecat Mototolea, Vasile Curcă nu se lăsă până nu i-o trânti bătrânului:

– Bă, da' fraier mai ești, moș Ioane! Crezi tu că

nemernicul ăsta de nătăfleț n-o să le ceară, sau va refuza banii de la sârmanii pe care îi ia pe drum? Păi ce, el n-are cheltuieli cu benzina? Habar n-ai de economia de piață! Tot mai crezi că oamenii sunt fraieri ca tine?

– Ce să fac, mă, Vasilică? Tot mai cred, șopti moș Ion, cu ochii pierduți după mașina lui Mototolea.

Vasile Dan MARCHIȘ

ATUUL DE CĂPĂTÂI

Într-o anumită împrejurare

muza mi se bagă în seamă

sincronizând mișcările melcului

și vehiculând:

"Mă trădezi sau mă îngâni

mergând când mai tare,

când mai încet decât melcul?

Ce urmărești?

În poezie atuul este

să întreci melcul

dar nu la mișcare

ci la răbdare!

Să devii prin poezie

cum melcul față de cochilie!

Nu înțelegi?

Melcul nu este precum chiriașii

sau ca proprietarii unor adăposturi.

Ci mai mult,

poezia ta să fie protecția viabilă,

inspirația la fiecare pas,

oriunde

precum adăpostul melcului (cochilia)-

prelungirea salvatoare a trupului..."

Cristian CHIRIPUCI

Importanța banilor

Oare cât de mare

importanță are banul

Elegant nu l-am avut

Și din cauza asta știu

Că sunt independent fără bani

Necesitatea de ei e slavie.

Îmi pot permite

Să fiu credincios

Chiar știu cine ține la mine

Sau cine are nevoie

De sentimentele mele

Suntem mai mulți fără bani

Decât cu

Petre RĂU

- ❖ Nu știi cine ești, omule, dar știi bine cine ar trebui să fii!
- ❖ Omul este suma intereselor sale.
- ❖ Atât de mult i-a înzestrat natura pe unii oameni încât n-au nicio șansă să fie considerați vreodată vinovați pentru vreo greșeală anume.
- ❖ Omului cu două fețe i se întoarce adesea spațele.
- ❖ Românul este într-atât de fastuos, încât și din funerarii face o sărbătoare.
- ❖ Omul este atât cât se percepe pe sine.
- ❖ Iată cheia evoluției umane: părinții acceptă întotdeauna să fie depășiți de proprii lor copii.
- ❖ Uneori capacitatea oamenilor se măsoară în cât de rapid se împacă cu lucrurile ce nu mai pot fi schimbate.
- ❖ Spre deosebire de celelalte vietăți, omul se poate povesti.
- ❖ Omul e singura dintre ființe în stare să se rușineze de trecutul său.
- ❖ Din ce categorie de om „bun” faci parte: bun de nimic sau bun de ceva?
- ❖ Aruncă-ți inima înainte și trupul ți-o va urma!
- ❖ Resemnează-te, omule! Cei mai mulți dintre semenii tăi ratează întâlnirile cu celebritatea.
- ❖ Oamenii se deosebesc doar prin gusturi.
- ❖ Bătrânețea poate fi o dezmeticire tardivă.
- ❖ Nu uita! Lumii îi va păsa de tine doar dacă îi poți oferi ceva!
- ❖ Cine are nevoie de ajutor e slab. Dar se poate altfel?
- ❖ Interesul meu este mai mare decât interesul tău și, pentru liniștea mea, așa ar trebui să rămână.
- ❖ Amintirile cresc odată cu tine. Dar dacă nu le încredințezi cuiva, ele dispar odată cu tine.
- ❖ Nu uita că trecutul tău e o frumoasă poveste de care numai tu vei fi vinovat că se va pierde!
- ❖ Mi-am dorit mereu să am lumea la degetul mic, deși nu știu la ce mi-ar fi folosit.
- ❖ Pasiunea împinge departe perspectiva morții.
- ❖ De multe ori nu obții ceea ce-ți dorești din cauză că nu spui ceea ce vrei.
- ❖ Chiar dacă ai încredere în tine, consultă-i și pe ceilalți!
- ❖ Deocamdată meriți numai ceea ce ai, nu și ceea ce vrei.
- ❖ Niciun rânjet nu sugerează omenia.
- ❖ Dacă îți spune cineva că te-ai schimbat, nu înseamnă decât că nu mai ești cum vrea el.

- ❖ Spre sfârșitul vieții tindem să ne rotunjim povestea.
- ❖ Numai ce faci pentru alții rămâne pentru eternitate, nu ceea ce faci pentru tine.
- ❖ Pentru ca lumea să dănuie e nevoie și de sacrificiul tău la un moment dat.
- ❖ Zgomotul cel mai mare nu vine din exterior, ci chiar din tine.
- ❖ Naivitatea este o prostie grațioasă.
- ❖ Nu aplauda ignoranța. Riști să te confunzi cu ea.
- ❖ Mai mult decât să mă faci prost m-ar durea dacă mă faci să mă simt prost.
- ❖ Pe prost îl vezi fericit și în fața primejdiei.
- ❖ Cel mai bun răspuns la o întrebare prostescă este o tăcere deșteaptă.
- ❖ Pierderea proștilor nu va fi niciodată îngrijorătoare pentru omenire.
- ❖ Un mod simplu de a afla că prostia doare este să te dai o oră cu capul de perete.
- ❖ Dușul te trezește din beție, nu și din prostie.
- ❖ Ați observat că prostul câștigă mai mereu?
- ❖ Proștii se înmulțesc mult mai repede. Dovadă e că nu le putem ține evidența.
- ❖ Prostia nu poate fi scoasă în afara legii. Ea există împotriva voinței umane.
- ❖ În casa mincinoșilor sinceritatea devine dezarmantă.
- ❖ Cel mai mincinos lucru pe care îl poți spune des este acela că ești fascinat de miracolul zilelor obișnuite.
- ❖ Izvorul nu-și dezamăgește niciodată descoperitorul.
- ❖ Dacă n-ai curaj, atunci teme-te! Cale de mijloc nu există.
- ❖ Dacă n-ai curaj, atunci îngrijează-te! Nu întotdeauna îți vor sări ceilalți în ajutor.
- ❖ Singura aprobare de care ai nevoie în viață e de la conștiința ta.
- ❖ Orgoliul meu cere iertare orgoliului tău.
- ❖ Doar înainte să spui ceva mai poți hotărî să taci.
- ❖ Ultima dată când am murit răsfoiam o realitate invizibilă.
- ❖ Acolo unde sunt multe oi se adună și lupii.
- ❖ O grămadă de acțiuni se fac fără subiect.
- ❖ În fața tentației nu poți fugi prea tare.
- ❖ Ce-ar fi dacă omul și-ar aminti limba dintâi pe care a folosit-o în grădinile raiului?
- ❖ Întotdeauna capătul necunoscut va fi mai tentant.
- ❖ Uneori ar trebui să ne bucurăm că putem plânge.
- ❖ Dacă vrei să te înalți, mai întâi apleacă-te!
- ❖ La ce-ți folosește primăvara dacă tu n-ai ieșit bine din iarnă?
- ❖ Chiar și cu un trecut dezastruos poți spera la un viitor luminos.

(din volumul „Alte 1001 de aforisme”)

Ioan VASIU

*

vreau să cred că versul e ca o scânteie
vreau să iau ostatici cinci greieri mai mici
vreau să dorm o noapte într-o orhidee
vreau s-ascund iubirea-n cuib de rândunici

*

tu mi-ai hrănit iubirea cu visurile tale
și-mi arătai cum luna se-ascunde după nori
mi-ai vindecat nesomnul cu-o ploaie de petale
și-ți mulțumesc iubito acum de mii de ori

*

fără poezie aș fi mai sărac
fără gelozie n-aș putea iubi
fără ploi și soare n-ar fi pădării
fără să mă supăr nu pot să mă-mpac

*

iar circulăm mereu pe sens opus
iubirea-i doar un râu ce curge-n sus
suntem pe rând aproape de apus
și-atâtea parcă ar mai fi de spus

*

prin gări se-aud cum trec în mare grabă
trenuri de marfă pline cu zăpezi
stau rezemat cu gândul de-o tarabă
te-aștept iubito să vii să le vezi

*

trimite-mi fericirea într-o carte
trimite-mi dorul tău închis în plic
trimite-mi visul ce l-ai pus deoparte
în plus nu vreau să-mi mai trimiți nimic

*

suntem prea toleranți de multe ori
ne calcă unii prea des pe bombeu
dar nu-i certăm și îngăduitori
sperăm că-i pedepsește Dumnezeu

*

te las să-mi furi visul ascuns în glas
și insomnia care nu mai pierd
un singur lucru însă nu te las
să mă îneci în lacrimi de durere

*

sub umbrela nopții ochii mei păgâni
se ascund adesea la tine-ntre săni
palma mea vorbește doar cu palma ta
toamna ne alintă cu o ceață grea

*

mi-e dor de anotimpul ce s-a dus
mi-e dor de steaua ce pândește sus
mi-e dor de luna ce plânge-n apus
mi-e dor să stau de vorbă cu Iisus

*

e prea târziu s-o iau de la-nceput
e prea devreme să mă dau bătut
să trag o linie și să adun
e prea devreme să spun rămas bun

*

trăiesc într-o lume frumoasă albastră
uneori mai visez cu ochii deschiși
mă bucur că-mi râde amiaza-n fereastră
când soarele-și cerne lumina-n caiși

*

o toamnă frumoasă
mă scoate din casă
și mă răsfață
de dimineață

*

Pe deal se vede toamna fumegând
Ca o locomotivă fără roate
și-n vale plânge cerul pâă când
pădurile adorm nelegănate

*

noiembrie ne vindecă de ură
noiembrie cu haine arămii
noiembrie nicidecum nu ne înjură
noiembrie recită poezii

*

de mi-ar mai da o viață Dumnezeu
să reușesc să-mpart tot visul meu
la cei pe care-i am în jur mereu...
dar știu că lucru-acesta-i tare greu

Alexandru CAZACU

Scutierul agapelor din Sud

S-a spus mult timp că jurnalismul cultural este modul elegant și creativ de a face presă. Acoperind domenii de interes atât din „cultura înaltă” cât și din „cultura populară” paginile din cotidiene, indiferent de suportul pe care se află acestea, aduc publicului acel moment de răgaz, atât de necesar, al întâlnirii cu frumosul. Desigur, preocupările acestui demers s-au extins odată cu evoluția înțelegerii privind cultura și rolul ei în societate. În epoca „războaielor și mutațiilor culturale” acest domeniu de nișă din media este un vector important în transmiterea unor valori precum și în manifestarea identității individuale și colective a unei societăți. Redarea informației culturale are drept efect crearea unui public pentru fenomenul cultural. Este o formă *soft power* de atracție către acea zonă numită de specialiști numesc „obiectele materiale și imateriale ale civilizației umane”. Iar ultimile studii dovedesc fără tagadă cum contribuția economică locală și regională a sectorului artistic este importantă.

Odată cu anii două mii și evoluția spectaculoasă a digitalizării, practic migrarea către *on line* a presei *mainstream* a fost masivă peste tot în lume. La noi, datorită mai multor cauze (printre care și lipsei unei substanțiale clase de mijloc care să susțină formatul *print*) jurnalismul este în proporție covârșitoare realizat în format virtual. Jurnalismul cultural s-a redus drastic, pagina cu acest profil fiind evacuată la sfârșitul unor grupaje de știri sau redusă la texte minimale și informații ce de regulă preiau comunicatul organizatorului evenimentului. Ea a rămas să se desfășoare în zona revistelor de cultură specializate și cu un public specific. Desigur cu excepțiile de rigoare. Căci pentru a fi un jurnalist cultural este nevoie de vocație, dăruire, empatie și permanență informare. Nu de puține ori un astfel de ziarist este el însuși scriitor.

Un astfel de jurnalist este **Gabriel Dragnea**. Iar proba acestei competențe o face și în noul său volum „**Însemnări din Sud - Referințe lirice și ipostaze culturale**” apărută la editura „Sud”- Bolintin Vale în anul 2022. Cartea este în esența ei o cronografie culturală a orașului Bolintin Vale și a întâmplărilor ce indirect sunt prinse cu „un fir roșu” de acest oraș. Volumul ce reunește materiale publicate de-a lungul anilor în revista „Sud” și este împărțit în două segmente. Primul conține cronici de întâmpinare și prezentări de carte, al doilea relatări ale diverselor evenimente culturale în majoritatea lor realizate de

Asociația pentru Cultură și Tradiție Istorică Bolintineanu (ACTIB) din localitatea care a devenit un topos aparte în geografia launtrică a autorului. În ambele cazuri Gabriel Dragnea a fost un adevărat *témoin sensible* ce mărturisește cu entuziasm și bună credință depre starea de spirit ce o induc lecturile, lansările sau manifestările culturale, reușind să redea cu fidelitate elementele esențiale ale acestor *incontri dello spirito*.

Recenziile prezente în această carte vădesc o construcție de idei bazată pe forța afirmației ce-l trădează pe poetul Gabriel Dragnea. Textele nu sunt elaborate în termeni combatanți ci mai degrabă cu o capacitate de obiectivitate și mobilitate intelectuală folosită pentru reliefarea concretului viu al literaturii. Obiectivul fiind acela de a sprijini și difuza valori autentice consacrate ale literelor contemporane cum este cazul scriitorilor: Florentin Popescu, Victoria Milescu, Vilia Banța, Mihaela Oancea, Geo Călugăru, Traian Vasilcău, Bogdan I. Pascu și Vali Nițu. Dar și autori care au cu siguranță ceva de spus iar pentru Gabriel Dragnea, aplecarea asupra acestora, este un act de probitate profesională: Victor Pencu, Dan Florică, Alexandru Ghiță-Sașa, Corina Diaconescu, Diana Hristisean, Simona Anca Stoica și Alexandru Cazacu. Multe din aceste cronici-relatări fiind elaborate „la cald”, după sau pentru lansarea volumelor în librării, biblioteci și târguri de carte. Întâlniri unde autorul vine de fiecare dată cu o cultură critică, un anumit ritual și respect ce contribuie la prestanța evenimentului.

Maniera în care înțelege să evoce manifestările

(continuare în pag. 29)

(urmare din pag. 28)

culturale unde adesea este și actant, este una imprimată de echilibru în relatare, subliniind și justificând importanța manifestării prin punerea în temă contextualizarea. prezența publicului și a personalităților invitate. Gabriel Dragnea este convins că lipsa evenimentului de acest tip, la fel ca lipsa jurnalistului care să-l comunice va duce la decăderea zonei așa cum ranforsarea culturală a acesteia pe termen mediu produce valoare adăugată arealului datorită eferescenței sociale generate. Iar spațiul, situat nu departe de capitală, aflat sub spiritul protector al familiei Bolintineanu, a dovedit aceasta în ultimii ani, devenind un loc al manifestărilor și intersecțiilor culturale. *Genius loci* bolintinean este adus în actualitate prin manifestări relevante la nivel regional și național. Modelul propus și înțeles și de autorități este de creștere și prin implicare culturală. Despre aceste evenimente și despre manifestările lor conexe (cluburi de istorie, memorii sau patrimoniu local) vorbește Gabriel Dragnea aplecând dar și bucuros că astfel de fapte poate vor face ca „golul istoric” bacovian să nu se întindă.

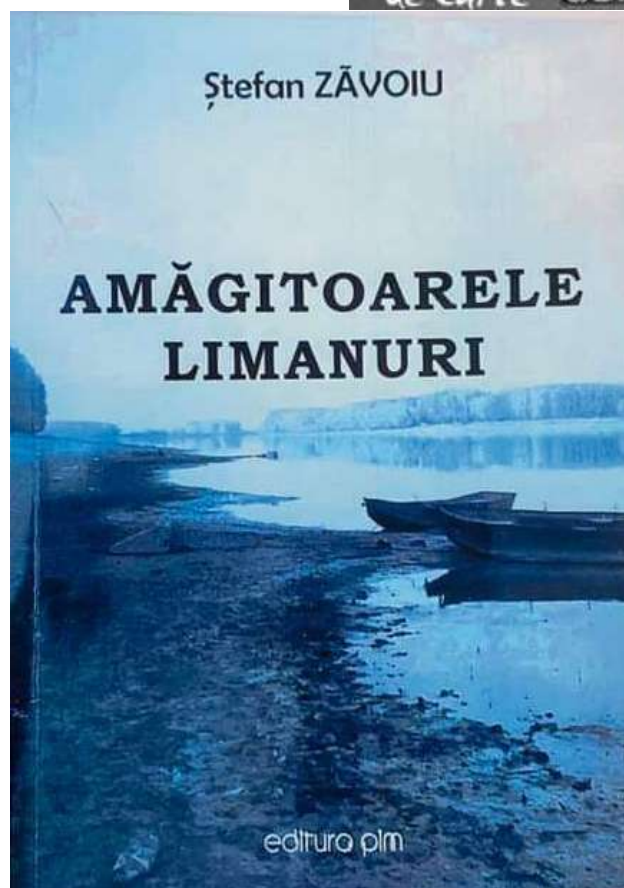
Fiind imersați într-un adevărat ocean de noutăți, fenomen clasificat de sociologi în mod ironic drept *infobésité*, o carte precum „*Însemnări din Sud*”, poate atrage atenția și mai ales interesul asupra capitalului cultural de care dispune un teritoriu și cum se poate valorifica el întru folosul tuturor. Inteligența digitală uluitoare de care dispun noile generații ce văd jurnalismul în granițele sale fluide cu teme imbricate și conexiuni sociale, antropologice și religioase, poate deasemenea afla din paginile acestui volum un punct de vedere multidiscplinar și o reconciliere cu lectura de adâncime. Prin aceste însemnări, domnul Gabriel Dragnea, datorită tenacității, entuziamului și eleganței este un brav scutier al frumoaselor agape culturale din Sud.

Constantin BEJENARU-BECO

Ștefan Zăvoiu - Prozatorul care simțind durerile veșniciei a văzut chipul morții

Încep nota mea de lectură cu câteva însemnări despre Ștefan Zăvoiu, *Profesorul-scriitor*, respectiv *Scriitorul – profesor*, eminent autor al cărților „*Histrion la gurile Dunării*” – Editura Ex Ponto, Constanța, 2005; „*Ego-Alter Ego sau Întoarcerea la Isarlâk*” - Editura Ex Ponto, Constanța, 2011; „*Caranfilii*” – Editura Pim, Iași, 2016. „*Amăgitoarele limanuri*” este cea de-a patra Carte a autorului și a văzut anul acesta (2020) lumina tiparului la Editura Pim, Iași și conform eminentului nostru confrate, scriitorul canonic Marian Dopcea „în ea autorul a aflat puterea de a încerca să facă din propria viață literatură, pe de o parte monument funerar, pe de alta. Și... s-a născut „romanul de față!” Ghilimelele în ceea ce privește „romanul” sunt perfect îndreptățite, de vreme ce și eu – unul, după ce am citit

(a doua oară!) „*Amăgitoarele limanuri*”, m-am dus cu gândul la „*Șotronul*” lui Cortazar și la *Iulius Fucik*, la tulburătorul, năruitor-înălțător devastatorul său „*Reportaj cu ștreangul de gât*”. Așadar, prin insolitele „*Limanuri amăgitoare*” carte care cuprinde două părți („*Vânturile, valurile...viața*” și „*CRISTI*”), autorul se relevă neliniștit și de fantomele trecutului bântuit. Un tragic posedat de vibrații celest contradictorii, logodit cu spiritul deschis, sociabil, dar și un maiestuos al *Stânjenelului*, respectiv *Irisului – Floarea venerată în Țara Soarelui Răsare* și nu numai. Dacă în prima parte a *Cărții* despre care facem vorbire, autorul se vedește a fi un scrib răstignit pe *Crucea* dintre armonie și instabilitate, în partea a doua sublim intitulată „*CRISTI*”, creionează o filă „*de foc*” dintr-un jurnal numai de sine știut cu virtuți scriitoricești de poem în proză, caligrafiat viforos, basoreliefat cu dal-ta, respectiv condeiul vieții în și pe palimpsestul de beznă, deloc voalat, al vieții și morții, cea de toate zilele. Ar mai fi de spus că pe alocuri limanurile lui Ștefan Zăvoiu, năruitor-înălțător amăgitoare, ating accente de clopot mitropolitan sau de pamflet hyperborean cu misiune evidentă de sanctificare. *Dixi!*

Gabi GABRINOV

Ghicitoarea

Încă de când am văzut casa veche și dărăpănată am avut un presentiment urât. Mi s-a făcut frică și am vrut să mă întorc din drum, dar durerea mi-a izbucnit în piept ca un morman de tăciuni aprinși de suflul vântului. Am intrat ușurel pe poarta de fier ruginită și am rămas o clipă în curte, ținându-mă cu ambele mâini de ghiveciul în care domnea o hortensie. Verișoara mea mă anunțase dinainte că femeii îi plăceau tare mult florile, așa că mă pregătisem conștient. Nici n-a fost nevoie s-o văd ca să-mi dau seama că era săracă. Numai casa prăpădită, cu tencuiala căzută și acoperișul găurit, îmi spuneau că n-o ducea prea bine, însă când ușa verandei s-a deschis și femeia a ieșit în prag, m-a cuprins mila.

Era veștedă ca o prună uscată, cu pielea neagră, strânsă în pliuri adânci. Avea degetele noduroase și umflate, cu venele proeminente, și mergea sprijinindu-se în baston. Pe cap purta o basma roșie cu ciucuri, la gât avea o salbă mică, finuță, cu monede înnodate pe franjuri roșii. Fusta verde, înflorată, mătura praful verandei, iar bluza cu mâneci lungi îi scotea în evidență trupul scorogit și subțire.

M-am apropiat cu pași cumpătați, fiindcă știam că era oarbă și nu voiam s-o sperii.

- Sărut mâna, i-am zis, sunt verișoara Lidiei. Am venit să...

- Da, fata mea, da, mi-a răspuns ea într-o suflare. Știam că vii. Hai încoace la mama, puică, intră!

Avea vocea blândă și tânără ca a unei femei în putere, ceea ce mi s-a părut bizar. Dacă aș fi fost și eu oarbă și i-aș fi auzit doar vocea, aș fi zis că stau de vorbă cu o femeie de seama mea. Am intrat în casă în urma ei, în holul îngust, deasupra căruia erau agățate mănunchiuri de ierburi legate cu ațe colorate. Mirosea a busuioc, salvie, mușețel și lavandă, dar între ele se strecura și o miasmă fină de mucegai. Părea că femeia avea toate florile câmpului și toate ierburile pământului atârinate de grinzi, puse la uscat. M-am strecurat abil printre ele, fiindcă eram mai înaltă decât ea și atingeam cu creștetul vârful mănunchiurilor care se scuturau pe paltonul meu.

- V-am adus o floare, i-am zis eu, mai mult pentru că nu știam unde să pun ghiveciul și voiam să mă eliberez de povara lui.

Femeia s-a apropiat și mi-a dibuit mâinile, iar când a simțit ghiveciul de plastic, a oftat prelung, ca și cum o povară grea i se ridicase de pe inimă. A pipăit petalele florii, mângâindu-le cu tandrețe, și mi-a răspuns:

- Ah, hortensie! Frumos. O hortensie tânără și frumoasă...

Mi-a înghețat pe loc sângele în vene, fiindcă nu știam

dacă vorbele ei aveau o dublă semnificație și, mai mult decât atât, mă speria faptul că reușise să-și dea seama ce fel de floare îi adusesem numai după ce-i atinsese petalele. Bătrâna a luat ghiveciul și l-a așezat pe o masă, în camera de zi, unde mai avea și alte flori.

- Nu-i cam întuneric să le țineți aici? m-a luat gura pe dinainte.

- N-ai grijă, puică, au destulă lumină, a încercat ea să mă liniștească, deși fiori de gheață îmi cutreierau spinarea; de unde să vadă ea câtă lumină primesc florile?

Bătrâna mi-a făcut semn s-o urmez în camera cealaltă, unde avea o dormeză veche, pe arcuri, și o masă mare, pentru șase persoane, cu picioarele răsucite spre exterior, frumos lăcuită și curată.

Pe masă avea un pachet de cărți și câteva pietre colorate. În colțul dinspre miazănoapte zăcea o sobă mică de teracotă, cu plită, iar lângă ea, se afla un dulap. Între ele, pe un taburet, era așezată o găleată de plastic plină cu apă. Pe jos avea mochete croșetate, murdare și zdrențuite. Era atât de cald în camera aceea că mi s-au aburit ochelarii pentru că am transpirat brusc. Femeia m-a invitat să mă așez pe dormeză, apoi a scos un ceainic din dulap, a turnat apă din găleată cu o cană de fier și l-a pus pe sobă. Nu se mai sprijinea în baston, pe care probabil că îl lăsase în camera cu florile, însă mișcărilor ei erau sprintene și vioaie.

- Să facem o cafea, a zis ea, cu vocea ei blândă, care îmi ridica părul pe ceafă.

Era ceva cu adevărat straniu în vocea ei. Nu numai că nu se potrivea cu restul trupului, dar părea înfundată, parcă răsuna din depărtări, ca și cum vorbea cu vocea împrumutată de la altcineva, cineva care zăcea pitit într-un colț al casei, nevăzut. Cât timp ceainicul fierbea pe plită, și-a tras un taburet de sub masă și s-a așezat cu un oftat în fața mea.

- Ia să vedem...

Ochii ei orbi erau cenușii și reci, acoperiți de o păclă densă, ca spuma pe care o face laptele deasupra după ce dă în clocot, dar privea fix spre mine și își mișca ochii de la stânga la dreapta și de jos în sus, ca și cum chiar putea să mă vadă.

- Dă mâna la baba, puică. Ia să vedem...

Deși eram speriată și aveam îndoieli, i-am întins palma. Femeia mi-a apucat-o cu ambele mâini, a pipăit-o, a mirosit-o, a învârtit-o și pe față, și pe spate, iar în final a zis:

- Da, am înțeles.

S-a ridicat apoi brusc și s-a ocupat de cafea, fără să vorbească. Am profitat de moment ca să-mi scot paltonul, fiindcă mi-era teribil de cald, și să-mi șterg ochelarii cu un șervețel rătăcit prin buzunar. După ce mi-a pus ceașca aburindă în față, s-a așezat din nou pe taburet și m-a poftit să beau. A băut în același timp cu mine, sorbind zgomotos. Ceașca era curată și cafeaua încă fierbinte avea un gust peste măsură de bun, ca și cum nu pusese numai cafea și zahăr la fiert, ci își pusese acolo toată dragostea și grija de care era capabilă. Îmi provoca milă și în

(continuare în pag. 31)

același timp mă uimea finețea gesturilor ei, chiar dacă îi tremurau degetele, chiar dacă sorbise din cafea. Avea un aer calm și stăpânit și părea o femeie veselă, în ciuda traiului mizer pe care-l ducea.

- Cine e L.? m-a întrebat deodată. Ai vreun L. în viața ta?

- Da, este...

- Nu-mi spune cine e, m-a întrerupt ea. L. ăsta e bărbatul tău. Unul din ei. Are un inel pe deget, așa văd, a zis ea, cu ochii îndreptați spre ceașca de cafea. E soțul tău, a declarat ea după o pauză. Da, sunteți căsătoriți, a zis, și a zâmbit către mine, afișând o dantură perfectă, cu dinți mărunți și curați, ca și cum abia îi răsăriseră ieri. Soțul tău, puica mamei, are mulți bani, are mașini, dar... are sufletul secăt de o mare durere. E o pricină la mijloc, tu știi care e.

- Da, am...

- Ssst! Nu-mi spune. Îți spun eu, puica mamei, că d'ăia ai venit la mine. Tu doar îmi spui dacă așa e sau nu, să nu mă uit greșit.

- Vă rog... am invitat-o eu, stânjenită, dar și intrigată.

Oare unde se uita și ce vedea? Găseam fascinant felul în care părea că citește printre bulele ce înotau în ceașcă, aproape ca și cum citea dintr-o carte.

- Aveți o pricină, voi doi. Soțul tău este și un pic bolnav, dar n-are legătură cu pricina. E ceva trecător, o să-i treacă, o să vezi. Dar, mai văd un bărbat, unul înalt și subțire, cu părul ca focul. Și el ar trebui să poarte un inel pe deget, dar l-a lepădat pentru tine. Așa e, puică?

- Da, i-am confirmat eu cu încredere.

Vorbea despre amantul meu, Gabriel. Era însurat cu una dintre colegele mele de la birou, cu Dana. De fapt, așa ne-am și cunoscut, prin intermediul ei. A venit într-o zi s-o ia de la lucru și Dana ne-a făcut cunoștință în fața sediului. Mașina mea era stricată, o aveam la service de câteva zile, și trebuia să iau autobuzul, dar Gabriel a insistat să mă ducă acasă, iar Dana a fost de acord. Săptămâna următoare ne-am întâlnit întâmplător la cumpărături. Eram singuri amândoi și ne-am oprit la vorbă, cu cărucioarele pline, în mijlocul magazinului. Avea un aer șarmant și fermecător, îi zâmbeau ochii când vorbea și pronunța cuvintele într-un fel aparte, rotunjind cu grijă fiecare silabă. Mi-a atras atenția obsesia lui pentru detalii. Era îmbrăcat impecabil, într-un costum vernil, avea cămașa apretată și cravată cu nod dublu strânsă până la ultimul nasture, primul pe care i l-am desfăcut câteva săptămâni mai târziu, în camera de hotel. S-a dovedit că obsesia pentru detalii nu-l părăsea nici în pat. Era un amant deosebit și am avut multe momente de extaz împreună de-a lungul celor doi ani de când ne cunoșteam.

- Bărbatul ăsta care nu e soțul tău te iubește din toată inima lui. Dacă l-ai pune, și mâine ar fugi cu tine în lume și nu s-ar uita înapoi. Dar tu nu te înduri de soțul tău.

- Așa e, am oftat eu. Nu-mi vine să-l părăsesc.

- Dar soțul tău știe că ești cu el.

- Știe?!

- Da, te bănuiește de multă vreme, văd aici. Dar nici el nu se îndură de tine. Ar vrea și n-ar vrea să te lase. Și el are pe alta, să știi. Uite, chiar aici, văd clar.

Eram atât de șocată încât, pentru o clipă, mi-a fost frică de vorbele ei, m-am temut ca nu cumva să fie

adevărate. Însă apoi m-am liniștit rapid, când mi s-a trezit rațiunea din lungul somn pe care-l dormea de la o vreme încoace. N-avea cum să fie adevărat ce-mi spunea ghicitoarea. Lucian n-avea cum să mă bănuiască, fiindcă nu-i dădusem niciodată de bănuț. Avea încredere în mine, mă credea orbește și nu pune niciodată întrebări, însă și eu aveam grijă să nu organizez escapade trase de păr. Cât despre a avea o amantă, mi se părea chiar absurd. Lucian era cel mai devotat soț din lume, n-ar fi avut nici orgoliul, nici îndrăzneala să mă înșele fără să vină să-mi mărturisească în secunda următoare.

- Să nu te miri, puică, fiindcă nu-i lucru de mirare. E legat de pricina voastră. Bărbatul tău, L., vrea și el un copil, iar tu ești steapă, așa că așteaptă să vadă dacă rămâne ailaltă. Dacă o fi să rămână, are să te lepede pe tine și-are s-o ia pe ea, fiindcă sufletul lui arde după un copil.

De data aceasta mi-am înghițit cuvintele pe care voiam să le spun.

- Văd un copil aici, în ceașcă, și-a reluat femeia discursul, dintr-odată, coborându-și tonul vocii. Și e copilul tău, puică, dar el s-a născut deja. Uite, e mic acum, e cu mama lui care l-a născut. Dar el o să fie copilul tău... Auzi! Auzi, te strigă mamă! Pe tine te strigă!

Mi s-a făcut pielea de găină și mi-a tremurat ceașca în mână. Nu putea fi adevărat ce-mi zicea ghicitoarea. Și totuși, femeia vorbea cu atâta înflăcărare, că-i tremura salba de la gât de tare ce-i bătea inima.

- Dar Gabriel? El apare în viitorul meu?

- Puica mamei, apar mai mulți bărbați în viitorul tău. Uite, mai e un bărbat, S. Ții tare mult la el, dar e bolnav și o să-l piezi. Mai e un bărbat, A., pe care, tot așa, o să ți-l ia moartea. Mai sunt bărbați, dar văd că G. nu rămâne printre ei.

- Și-atunci, cum o să adopt copilul? am izbucnit eu. Nu pot să cresc un copil singură. Îmi doresc un copil, mi-l doresc din tot sufletul meu, dar vreau să-i ofer o familie! Nu pot să-l adopt de una singură!

Femeia și-a ridicat ochii din ceașca de cafea și a băut din ea, apoi și-a plimbat cafeaua prin gură, ca și cum încerca să-și curețe resturile de după masă, apoi a înghițit. Și-a luat un răgaz să-și tragă sufletul, apoi s-a cocoșat din nou asupra ceștii, pe jumătate plină.

- Bea și tu, altfel nu pot să văd, m-a îndemnat ea.

Am băut și eu și am așezat ceașca la loc pe masă cu degetele tremurând. Nu-mi venea să cred ce ineptii debita femeia. N-ar fi trebuit să mă iau după verișoara mea și să vin la ea. În fond, eu n-am crezut niciodată în magie sau clarvăzătoare sau astfel de basme. Numai că eram disperată să află dacă voi putea face până la urmă un copil. Acum că-mi aflasem răspunsul, ar fi trebuit să-mi iau haina și să plec, dar bătrâna nu-și terminase de înșirat talentele și voia să mă păcălească în continuare, să mă țină cât mai mult, probabil pentru ca la final să-mi ceară mai mulți bani.

- Văd o năpastă mare în calea ta, puică, o

(continuare în pag. 37)

Timur CHIȘ

Mirosul laptelui

Preotul Balea Ștefan privea pe geamul casei sale cum înflorește prunul.

Era a 50-a oară de când copacul, plantat în ziua căsătoriei cu Livia, "albea pe la tâmpile", cum îi plăcea se le spună nepoților.

Frigul de afară nu oprise înmugurirea crengilor și spera ca și anul acesta să poată mânca câteva poame lunguiete.

Își îmbracă reverenda și rasonul pentru ultima oară. Trebuia să susțină ultima slujbă, în calitate de preot misionar, la Biserica săracilor din incinta Spitalului Municipal.

Cancerul avansat în oase, făcea ca drumul până la Bisericuță și înapoi să fie un chin greu de suportat și după 55 de ani de preoție, venise timpul să se odihnească. Mai ales că majoritatea colegilor lui de seminar muriseră în închisorile comuniste. Era ultimul preot în viață din Seminarul de la Oradea, promoția 1947.

Își puse la gât crucea, oferită în dar de episcopul Suci la căsătoria sa și își încălță cu greu pantofii.

Apoi își luă servieta neagră, roasă pe la colțuri, unde avea biblia și câteva însemnări despre sărbătoarea de azi și anume celebrarea Sfântului Cuvios Iacob Mărturisitorul.

Leși din casă ușor, să nu o trezească pe Livia, soția și mama celor 5 copii ai săi.

Livia și-a petrecut viața ca profesor de biologie și profesor pregătit pentru elevii ce doreau să urmeze Facultatea de Medicină din Cluj. Durerile picioarelor ei, umflata de drumurile străbătute în anii mulți de viață, petrecuți printre copii, le oblojea cu ierburi aromatice, culese de pe dealurile ce înconjoară Sighetul.

Așa că, după un tratament homeopat, durerile se atenuau puțin și putea să se odihnească.

Dar când Ștefan se pregătea de plecat la biserică, nu dormea, doar lăsa impresia că se odihnește. Se asigura că înaltul bărbat din viața sa nu a uitat ceea ce era necesar pentru a îndeplini condițiile oficierii slujbei bisericești, în rit greco-catolic.

Pentru prima oară, în ultimii ani, nu voia să participe la slujba de duminică, deoarece știa că Ștefan o va repeta în casă, pentru familie, așa cum o făcuse în ultimii 50 de ani, chiar și în perioada când biserica era în ilegalitate.

Ștefan păși apăsător pe strada Mihail Kogălniceanu și apoi coti pe strada Pinte Viteazu, până la Spitalul Municipal.

Aici deschise ușa micii bisericuțe unde, în ultimii 5 ani, slujea pentru a alina sufletele celor loviți de boli.

Aprinse lumina și intră pentru câteva minute în altar, pentru a se ruga la sticluța cu sângele amestecat a

episcopilor martiri, ce au fost închiși în închisoarea de tristă amintire din Sighet.

Era printre puținii care avea această relicvă și se putea ruga la sângele martirilor, deoarece în spital se păstrase câteva fiole din sângele acestora.

După autopsierea cadavrelor, în morga spitalului din Sighet, câțiva credincioși greco-catolici recoltase câteva picături din sângele episcopilor, pentru a-i putea identifica, în cazul în care vreodată se vor deschide gropile comune din Cimitirul Săracilor.

Pe câțiva dintre episcopii martiri i-a cunoscut personal: episcopul Hossu, episcopul Suci, și tocmai de aceea, după revoluție, luase câteva picături de sânge din fiolele abandonate într-un frigider vechi.

Prin minte îi treceau amintiri legate de absolvirea Seminarului Teologic de la Oradea, apoi căsătoria mult dorită de mama sa, pentru ca fiul ei cel învățat să aibă moștenitori, orele de predare împreună cu soția sa Livia, la Liceul Greco-Catolic din Carei.

Din păcate au fost doar doi ani de liniște, în 1948 Biserica Greco-Catolică fiind trecută în ilegalitate.

A trebuit să se întoarcă în Sighet și pe un teren, dăruit de către soacra sa, a construit o casă mică. Pentru a-și întreține familia s-a angajat la o antrepriză de construcții de drumuri.

Uneori ofițerii de la Securitate îl convocau, în sărbătorile legale sau duminica, pentru a face curat în celulele episcopilor greco-catolici și mai ales să cunoască condițiile de viață din închisoare și să îi înfrângă puterea credinței.

Știa că va veni vremea când va reveni în altar, dar pentru a-și susține familia (sosis pe lume și primii săi doi copii), începuse cursurile Facultății de Matematică din București, la fără frecvență.

După 5 ani de drumuri săptămânale la Cluj și finalizarea studiilor universitare, obținuse un post de profesor la Școala Pedagogică din Sighet.

Era din nou între tineri.

Îi pregătea pe aceștia în științe matematice, pentru a nu fi nevoit să discute despre politica partidului în ceea ce privește biserica, iar duminica ținea slujbe în casă, doar el și cu soția, pentru a nu exista posibilitatea de a fi pârât la securitate.

Uneori, pleca prin sate, la câte un definitivat, unde mai spunea câte o rugăciune la masa de după lecția susținută de candidatul la obținerea gradului didactic.

Și speranța revenirii în legalitate a Bisericii Greco-Catolice a apărut, odată cu declanșarea Revoluției de la București din 1989.

După 41 de ani de comunism, biserica s-a reînființat, el reușind să refacă comunitatea greco-catolică din Strâmtura.

Își dorise să înceapă în acest sat, deoarece aici mai erau câțiva din foștii săi elevi și mai ales câțiva bătrâni, care mai păstrau ritul greco-catolic în sânge.

(continuare în pag. 33)

De asemeni în zonă era înmormântat și fostul său prieten, călugărul clandestin Ioan, care în anii comunismului își construise un altar în munte.

După câțiva ani de slujire, a predat cheile bisericii și salariul aferent, unui preot tânăr, care avea și familie de întreținut.

S-a retras în micuța și cocheta bisericuță a spitalului din Sighet, fiind mai aproape de casa sa și de bolnavii trupești, rezidenții spitalului din Sighet, cărora voia să le aline atât durerile trupești, cât mai ales cele sufletești.

Își îmbracă hainele de slujbă, aprinse lumânările și începu să rostească rugăciunile mulțumirii lui Isus și Sfintei Maria pentru bucuria de a mai sluji odată la picioarele lor.

În bisericuță se adună câteva persoane, majoritatea îmbrăcate în halate plușate, care confirma statutul de bolnavi ai spitalului. De asemenea, câteva asistente care asigurau permanența spitalicească, asistau și ele la slujba domniei sale.

Când îi scrută cu privirea sa pe participanții la slujbă își dădu seama că românii îmbătrânesc în boli și suferințe. Pe majoritatea îi știa de la spovedaniile făcute la capul patului de spital.

Doar o doamnă, elegant îmbrăcată și cu doi copii mici lângă dânsa, era noutatea din auditoriu.

După cuvântul de învățătură și privesele cântate de către toți participanții, slujba s-a încheiat în aplauzele asistenței, majoritatea știind că este ultima prezentă a preotului Balea în această clădire.

De săptămâna viitoare porțile se vor închide până când un alt preot pensionar va lua locul preotului Balea, bisericuța nefiind de parohie și deci nu se putea asigura un salariu decent pentru preotul paroh.

Fiecare participant luă din mâna preotului Balea ultima lingurița cu vin și bucata de pâine nedospită, sângele și trupul lui Isus, apoi se înfruptă cu fructe oferite de către cantina spitalului.

-Bună ziua, domnule profesor, se adresase preotului frumoasa doamnă. Sunt Ioana din Glod, eleva dumneavoastră de la Liceul Pedagogic. Am fost promoția 1984.

Părintele Balea încerca să își aducă aminte chipul adolescentin al doamnei din fața sa, dar era greu. Trecuse peste 5.000 de copii prin fața sa în perioada de directorat și profesorat din Liceul Pedagogic.

-Mi-ați salvat viața când miliția v-a cerut să mă dați afară pentru vagabondaj. Ați pus cheazășie postul dumneavoastră pentru recuperarea mea.

Acum își aduse aminte acel eveniment nefericit. Într-o dimineață friguroasă de toamnă, un ofițer de miliție a adus în biroul său o tânără domnișoară, îmbrăcată cu o fustiță scurtă și cu o jachetă subțire, ce îi lăsa să i se vadă mici petice de piele albă printre găurile acesteia.

-Tovarășe Director, tovarășa de față a fost depistată în căminul de nefamiliști de la fabrica de mobilă, într-o cameră cu mai mulți tineri. Era băută și dansa pe muzica dată cu sonorul tare, la ora 2 noaptea. Nu îi lăsa să se odihnească pe tinerii muncitori din celelalte camere. Trebuie exmatriculată și internată la un centru de corecție muncitorească, îi transmisese cu voce tare milițianul din fața sa.

Profesorul de la acea dată îi privise ochii triști ai fetei și știa din propria experiență că adolescenții bravează,

ori pentru a se impune în ochii părinților ori în ai iubitelor.

-Știi, tovarășe locotenent Ionescu, fata este foarte bună la învățătură. Are numai de 10 și ar fi păcat să o tritem la școala de corecție, fiindcă am crea un infractor nou.

Știa și Miliția că Școlile de corecție sunt academii de viitori infractori.

-O să discut purtarea ei retrogradă în fața consiliului profesoral și a colegilor săi și cred că vom da o lecție bună de purtare socială și de evitare a comportamentului nedorit. De astfel știu că și dumneavoastră mai mergeți uneori în căminul de fete de la Fabrica de confecții și nu cred că șefii dumneavoastră ar trebui să vă trimită la Școala de corecție. Totodată eleva mea a fost în cămin la fratele ei și a rămas la sărbătorirea zilei de naștere a acestuia. Nu cred că este o fată de moravuri ușoare, fiind elevă la acest prestigios liceu.

Pus în fața acestei tirade despre bun simț și responsabilitate, tovarășul locotenent a lăsat fata în biroul directorului, luând o semnătură pe ordinul de serviciu și de asemeni angajamentul directorului că fata se va îndrepta.

-Domnișoară, cred că este timpul să te maturizezi. Este a treia oară când vii în biroul meu. Este păcat de tinerețea ta. Crezi că Sfânta Maria ar fi putut să îl nască pe Isus dacă se ducea la chefuri și mai șprițuia câte un lichior de proastă calitate, adus pe sub mână din Slatina de peste Tisa. Eu zic să finalizezi liceul și apoi, dacă îți dorești o viață ușoară, în chef și distracție, nu ai decât să faci acest lucru. Dar nu uita că lov a avut de toate și a rămas singur și cu pelagră pe picioare, fiind abandonat de toți prietenii de pahar, după îmbolnăvire. Cred că părinții tăi au înțeles că ești o fată bună și nu trebuie să le atragi atenția asupra ta. Ioan a dorit ca lumea să fie după purtarea sa și a atras atenția lui Irod, care i-a tăiat capul. Cred că în acest moment trebuie să îți maschezi comportamentul, de la fata răzvrătită, la tânăra muncitoare, pentru a nu fi deportată într-un centru de corecție, unde îți vei închide toate drumurile viitorului. La această carte și după ce o citești, ține-o printre cărțile tale de școală.

Îi oferise o broșură primită recent din Italia despre activitatea unei albaneze, care devenise călugăriță în India, Maica Tereza, și un rozariu - avea de obicei în buzunar astfel de cadouri, mai ales pentru copii răsvățiți.

Cartea, frumos editată de o editură din Bologna, descria prin poze și o scriitură elegantă și ușor de citit de către adolescenți, viața plină de privațiuni a acestei timide, dar plină de vitalitate, Tereza din Calcutta.

Nu o mai întâlnise pe fată, decât la absolvire, deoarece nu era profesor la acea clasă.

Terminase printre primele Liceul Pedagogic și se înscriesese la Facultatea de Matematică din Cluj. Apoi pierduse orice legătură cu dânsa, ea fiind dintr-un sat unde el, profesorul Balea, ajungea rar.

Acum era în fața sa, trecută de prima tinerețe ușor plinuță și cu doi copii de vârstă școlară.

(continuare în pag. 34)

-Sunt nepoții mei, domnule Profesor. Am dorit să cunoască pe cel ce le-a dat cartea despre Tereza din Calcutta. Știți, acel moment din biroul dumneavoastră mi-a salvat viața. Am terminat Facultatea de Matematică și am profesat într-o comună de lângă Cluj. În facultate m-am căsătorit și am născut o fetiță deosebit de frumoasă. I-am dat numele Livia, după cel al soției dumneavoastră. După revoluție, am plecat împreună cu soțul în Italia la un liceu unde am început din nou să predau matematica. Din păcate, acum cinci ani soțul meu s-a îmbolnăvit și a plecat la domnul. Fetița mea a absolvit Facultatea de medicină și mi-a oferit șansa de a fi bunică. Înainte de a muri, soțul meu, absolut de asemenea al Liceului Pedagogic, m-a rugat să duc la Medjugorje rozariul oferit de dumneavoastră. Acolo în rugăciuni mi-ați apărut în fața mea și am hotărât să vă ofer suma necesară să faceți această excursie, chiar și cu o ambulanță privată dacă este nevoie. Ați fost îngerul meu păzitor.

După ce a spus vorbele de mai sus, doamna s-a așezat în genunchi și i-a pupat mâna Preotului Balea.

Speriat, preotul și-a retras mâna repede, nefiind de acord cu acest obicei. I se trăgea de la mama sa, care nu accepta să îi fie pupată mâna și nici să pupe mâna preoților. Spunea că Isus nu a avut timp să își odihnească mâinile și să-i fie pupate în fața celor mulți, fiindcă trebuia să muncească.

Își dorea mult să meargă la Medjugorje, dar starea de sănătate nu îi permitea. Și, de astfel, Ștefan, fiul său medic, nu l-ar fi lăsat.

Dar posibilitatea de a merge cu o ambulanță sau o mașină mai comodă, față de un autocar plin de credincioși și cu spațiul dintre scaune îngustat pentru a face cursa rentabilă, îi crea în suflet o speranță că poate să se roage la picioarele Sfintei Maria și să-i cunoască pe cei ce au avut-o în fața lor, copiii martori la aparițiile Sfintei.

Așa că a acceptat oferta loanei, fără a întreba familia.

La o săptămână de la ultima slujbă s-a pus în mișcare pentru a vizita Medjugorje și a se ruga în marea catedrală construită în acest sat creștin dintr-o mare musulmană.

Mașina, destul de comodă, un microbuz în care mai erau câțiva preoți catolici, cunoscuți lui Balea, îl preumblă pe la Carei, unde se opri să spună o rugăciune în amintirea anilor de directorat, apoi străbătură pusta maghiară și terenurile arse de soare din Serbia.

Noaptea, pe la 12, ajunsese în Medjugorje și se cază la Casa preoților.

Dimineața, la ora 5, după un mic dejun frugal și o cafea turcească tare, intră în biserică să asculte liturgia dedicată preoților și lucrătorilor din Biserica catolică. Era alături de mulți preoți îmbătrâniți de atâta rugă. Celebrantul îl rugă să spună câteva cuvinte despre Sfânta Maria, fiind singurul preot greco-catolic din adunare.

-În sufletul meu, Sfânta Maria a fost cea care a călăuzit speranța renașterii Bisericii Greco-catolică. Mulți ani m-am întrebat dacă dorința ei de a se redeschide această biserică va fi realizabilă în viața mea, sau va trebui ca și moștenitorii mei să aștepte.

Sau dacă noi, ultimii preoți, vom celebra, cândva, în libertate. Iată că acest dezidar s-a realizat și doamna sufletului meu, Sfânta Maria, există, dar niciodată nu am simțit mâna ei asupra mea, ci doar asupra bisericii. Oare voi simți prezența sufletului domniei sale în sufletul meu, au fost cuvintele în latină spuse de Preotul Balea.

În momentul când a coborât de la altar, a simțit în gură dulcele gust al laptelui de mamă.

A privit speriat în jur să vadă dacă s-a schimbat atitudinea oamenilor din jurul său după discurs.

Un miros plăcut de lapte de mamă a cuprins biserica și preoții aveau lacrimi la ochi.

Sfânta își făcuse prezența simțită.

P.S.

- Tată, ți-au sosit analizele. Sunt foarte bune. Cancerul a stagnat și a intrat în remisie.

Vocea lui Ștefan îi suna în minte preotului Balea.

S-a întors din pelerinaj cu speranța de a reda familiei fericirea trăirii ultimilor ani din viața domniei sale.

Cancerul a stagnat și, dacă la începutul pelerinajului mai avea 6 luni de trăit, după întâlnirea cu Sfânta, viața s-a prelungit cu încă 2 ani.

A fost perioada regăsirii spirituale și familiare.

În finalul acestei povestiri, scriitorul poate afirma, fără tăgadă, că:

- laptele de mamă este cel ce dă putere lumii.

- Sfânta a ocrotit pașii loanei din Glod și a tuturor mamelor din lume.

- bolile sufletului și trupului sunt crucile din spatele nostru.

Nu știm când Sfinții ne trimit semne ale prezenței lor în viața noastră, dar știm că sunt alături de noi.

Fiecare are un sfânt protector.

Paula BÂRSAN

Elysium

Așa ne-am cunoscut noi
 Aflându-ne pe aceeași axă în hartă, nu ne-am știut.
 Somnambuli,
 Respirăm electric
 Împărțășind o bucată de cer.
 Același număr în coincidența
 Pe zona tangentă,
 Cu ieri mai aproape ca azi
 Cerea să ne trezim,
 Să ne cunoaștem.
 Fără să știe ce alizeu de trăiri
 Va bate în viața mea.

Neîncremenire

Sabie, iubesc să scrijelesc cu tine
 Plânsetele în cimitir.
 Insinuantă splendoare cultiv
 Peste tristețe.
 Sărut tigrul înfometat
 De iubire și-l strig,
 Lacrimă-l vărs, elegie.

Adierea ta

Vântule, m-ai îndrăgostit.
 Sunt un om dezvelit spre-ncolțire,
 În orizont rodesc infinit,
 Să mă culegi din setea de stea.
 În pleata mea, sipet de vrere,
 Adun despletirea-ți,
 Dau pagina,
 Din sublim spre putere.

Atelierul speranței

Te urzesc în fire alese,
 Te țes în gherghef,
 Pictând în geană miraj.
 Covor cu flori modelate, coapte,
 Strivite păcate, aruncate,
 Să le călcăm împreunându-ne-n pași.

Trezire

Niciodată, nu e pământesc
 Mă dor nuanțele lui
 Mă strâng în contur apele-i.
 Doresc încă o dată
 Cosmosul tău să-l deschid
 Să-ți cuprind nemărginirea,
 Să boltesc gând.

Contrast

Semințele anotimpului meu
 Săgeată fără arcaș.
 Dăinui revărsarea vioară,
 Topesc încordatul arc în arcuș
 Și-l duc traforând primăvară.

Grăbește-te

Visez la o mare de dor,
 Ascult pescărușul flămând din inima mea.
 Se zbate în chinuri să iasă la mare,
 Să se adape cu emoția mea.
 Dar nu știe că al său chin va înceta
 Odată cu iubirea ta ce mă va-mbrăca,
 Cămașă albastru poplin,
 Confort peste mine
 În diminețile de interior acum reci.
 El zbate infinit din aripa sa,
 Îl simt cum mocnește doinit.
 Ai grijă să vii cât încă respiră.
 Te-aștept!

Imaculare

Această zăpadă ce curge
 Să fie în stare să lupte cu
 Despletitele umbre ce-aleargă
 Nebune în bemolul inimii tale?
 Să șteargă în sunet țipătul nenăscut
 Ce luptă să iasă dintr-a sa solitudine nervoasă
 Ce-apasă în carne și oase?
 Să spargă gheața-n fisură,
 Să iasă lacrima-n iarnă,
 Un zbor să respire inima ta de fecioară,
 Ca ea să salte în focuri ascunse, tânjite,
 numai de tine știute?
 Of, omule mic, omule mare,
 Același om și-o mare-ncercare,
 Inima ta grațioasă
 Așteaptă s-o cânti la vioară.
 Ea e arcușul de seară ce cântă zăpada-n
 mormane,
 În stive de țurțuri,
 Ca să coboare-n etaje neîncrederea ta.
 Și-abia așteaptă să spargă gheața pișcată
 O coardă ciupită, bastardă cu inima ta,
 Spre curaj.

Constantin BIDULESCU

CELE 10 PORUNCI PARADOXALE (VERSIFICATE DE MINE)

Cele 10 porunci paradoxale au fost scrise de către Kent M. Keith, pe vremea când avea 19 ani și studia la Colegiul Harvard. Au fost apreciate chiar și de către Mama Tereza și au făcut înconjurul lumii.

Întrucât gândurile aceluia tânăr erau încărcate de o forță extraordinară, "Cele 10 porunci paradoxale" au ajuns să fie cunoscute în toată lumea. Acestea au fost publicate pentru prima dată în anul 1968.

1. Omul este egocentric și nerezonabil
De multe ori ilogic, chiar și incapabil,
E mult prea târziu să-l iubești postum,
Oricum, iubește-l acum!

2. Dacă bine faci de timpuriu
Oamenii te-acuză mai târziu
De motivații mult prea egoiste.
Oricum, binele mereu să persiste!

3. De ai succes, vei câștiga prin ani
Prietenii falși și-adevărați dușmani
Și chiar de ești acuzat de exces,
Oricum, fii om de succes!

4. Astăzi binele prestat
Măine tot va fi uitat,
Mergi mereu pe-același drum,
Și fă bine, chiar oricum!

5. Onestitate și multă franchețe
Te fac vulnerabil de la tinerețe,
Chiar de ți se pare că este un leș,
Oricum, fii onest!

6. Și cei mai mari bărbați sau femei
Cu cele mai mărețe idei
Pot fi răpuși de novici
Cu mințile cele mai mici.
Chiar de există vreun pizmăreț,
Oricum, gândește măreț!

7. Pe cei nepopulari, lumea îi simpatizează,
Însă pe cei populari adesea îi urmează.
Chiar de sunt mai mici sau nițel mai mari
Oricum, luptă pentru nepopulari!

8. Poți distruge într-o noapte ce-i beteagă
Ceea ce ai construit o viață-ntreagă.
Chiar de amintirea tot te chinuiește
Oricum, tu construiește!

9. Asta nu-i de ieri sau de-acum,
Așa sunt unii oameni făcuți
Te vor ataca, chiar de-i ajuți.
Ajută-i pe oameni, oricum!

10. Dă lumii ce-ai mai bun în viață
Și vei primi un pumn în față.
Iar sfatul care nu prea pare oportun,
Oricum, oferă lumii tot ce ai mai bun!

Încercare grea. Are să vină când te aștepti mai puțin și are să-ți usuce sufletul. Trebuie să te păzești. Crezi în Hristos?

- Nu, am răspuns eu, pufnind în râs.

Trebuia să mă aștept la așa ceva, numai că n-am gândit situația până la capăt. Am început să devin nervoasă și să-mi doresc să ies cât mai repede pe ușă. Mi se părea că mă strânge casa, aveam senzația că mă sugrumă pereții, că se apropie de mine fără să se miște de pe loc. Și îmi era foarte cald.

- În rest, văd, sunt toate bune. Ai să ai bani cât să nu poți duce. Ai să faci avere, are să ți se ducă numele departe. Părinții tăi au să trăiască viață lungă...

- Ia stai așa, am repezit-o eu, furioasă. N-ai zis mai devreme că vezi în viața mea un bărbat la care țin mult, un S? N-ai zis că o să moară? S. e tata, Sorin. Și e bolnav, are cancer. Și da, țin mult la el, dar sunt conștientă că e cu un picior în groapă. Îmi spui minciuni!

- Nu te supăra, puica mamei, eu îți spun numai ce văd, s-a apărut ea cu glasul moale, de parcă într-adevăr încerca să mă convingă că nu era nici într-un chip vinovată de absurditățile pe care mi le înșira.

- Dar ești oarbă!

Am sărit în picioare, turbată de furie. Nu eram supărată pe femeie că mă înșela intenționat cât eram supărată pe mine că mă dusesem singură direct în capcana ei. Mi-am luat haina, am scotocit în buzunar grăbită și am aruncat cincizeci de lei pe masă, apoi am ieșit din casă, trântind ușa în urma mea.

Aerul rece de afară, tare și tăios, mi-a răsculat porii. Transpirasem din cauza căldurii de la sobă, iar acum îmi îngheța spatele. Am traversat strada călcând apăsat și imediat ce am ajuns la mașină, mi-am aprins o țigară. Mi-am verificat în grabă telefonul. Aveam câteva mesaje de la Gabi, două apeluri pierdute de la Lucian și câteva mail-uri de la lucru. Am tras câteva fumuri în piept cu sete, cu ciudă, ca să mă răzbun pe mine fiindcă venisem la ghicitoare și-o lăsasem să mă aburească și să mă ducă de nas cu prostiile ei. Mi se părea ciudat, totuși, fiindcă verișoara mea mi-o recomandase ca fiind autentică. Se jurase că femeia nu juca teatru și că citea de-adevăratelea. Prostii, desigur. Chiar era să le cred.

Tocmai când mă pregăteam să pornesc mașina și să plec, m-a sunat Lucian. I-am răspuns iute, pe un ton care să-i dea de înțeles că mă deranja.

- Iartă-mă, Laura, nu te rețin prea mult. Știu că ești ocupată, probabil cu Gabriel. Voiam să te anunț că ți-am lăsat actele de divorț pe masă, în bucătărie. Dacă mai treci pe acasă săptămâna asta, să le semnezi. Iubita mea e însărcinată și o să mă mut la ea momentan, până se finalizează divorțul și vedem cum împărțim bunurile...

Eugenia Rada IONIȚĂ

Nu ai știut...

Nu ai știut...

Umbra violetelor te urmărește
până aproape de coapsele mării.
Incertitudinea înserării toamnelor ivite
din eternitatea lacrimilor,
împletește țipătul pescărușilor,
mutilând arca suspendată a așteptărilor
peste care versurile pun șiraguri de perle.
Chiar nu ai știut
că marea naște boabele de sare?

Mai ții minte

Mai ții minte,
Cascadele scrisorii,
vuietul furtunii de neoprit
și imitarea frunzelor
în care vulturii pustiului își făcuseră cuib...
Lacătele de argint deasupra limbii
cutremurau sfinții, floarea scânteilor,
deasupra zăpezii și orice trecut.

Constantin BEJENARU-BECO

SALATĂ DE ROȘII

Salată de roșii mai roșie
Decât o panteră roșie;
Salată de roșii mai roșie
Decât Scufița și Marea Roșie;
Salată de roșii mai roșie
Decât Armata Roșie,
Astăzi doar în Ucraina
Se poate prepara și mâncă...
De cel căruia de multă vreme
Îi clănțănea foarte tare
Proteza dentară, de gargară
Bolșevică și satanică frică.

COMUNICAT DE PRESĂ

„Romeo și Julieta la Mizil”- ediția a XVI-a
Înscrieri pe www.romeojulietalamizil.ro

„- Sire, tot s-a făcut pentru alte orașe; pentru Mizil, nimic! Noi n-avem reședință de județ, n-avem tribunal, n-avem episcopie, n-avem regimentul 32, n-avem liceu, n-avem facultate de medicină, n-avem teatru național, n-avem pod peste Dunăre - n-avem nimic, nimic, sire!” (I.L. Caragiale, *O zi solemnă*)

Pentru Festivalul internațional de Poezie și Epigramă „Romeo și Julieta la Mizil”, ediția a XVI-a, înscrierile se fac până pe 20.12.2022 pe www.romeojulietalamizil.ro, unde este formularul de înscriere sau prin poștă, pe adresa: Bădicioiu Laurențiu, L.T. „Grigore Tocilescu”, str. N. Bălcescu, 111-113, Mizil, Prahova, cu mențiunea Pentru Festivalul internațional „Romeo și Julieta la Mizil”, ediția a XVI-a. Pe internet, materialele se trimit într-un document word denumit cu motto. Se va scrie cu TNR, font 11 și diacritice; fără sublinieri/intervenții. Prin poștă, materialele au motto pe plic. În plicul mare va fi altul închis, având scris pe el același motto. Se menționează numele, secțiunea, titlurile textelor, e-mailul, adresa, numărul de telefon, ocupația.

Festivalul are două secțiuni: una destinată adulților, cu două subsecțiuni: 1) **Epigramă**, la care se trimit patru epigrame, dintre care una are ca temă impusă **O zi solemnă*** (de I.L. Caragiale) 2) **Poezie**, la care se trimit trei poezii, dintre care una trebuie să aibă elemente de prozodie și cealaltă este destinată elevilor, având aceleași subsecțiuni și aceleași reguli. Pot participa tinerii români... de orice vârstă de pretutindeni (peste 14 ani)

*Epigramiștii se vor inspira din cunoscuta schiță caragialiană, care are ca temă orașul Mizil.

REGULI:

- 1.1. Oricine va înscrie un text ce nu-i aparține (sau conține părți copiate) va fi descalificat
- 1.2. Oricine va trimite un text/texte publicate/postate până la data afișării rezultatelor va fi descalificat
- 1.3. Oricine va trimite un text/texte cu care a participat la alte concursuri literare va fi descalificat
- 1.4. Organizatorii pot descalifica, fără preaviz, concurenții care nu dau dovadă de bun-simț, respect și decență
- 1.5. Organizatorii își declină responsabilitatea când un terț preia textele în vederea folosirii lor ulterioare
- 1.6. Organizatorii vor publica/posta ulterior textele participanților în antologia festivalului, pe site sau în alte materiale conexe festivalului fără a mai cere acordul participanților.

Premiile sunt de 4000 de lei la ambele secțiuni.

Clasamentul va fi publicat pe

www.romeojulietalamizil.ro

în perioada 24-25 ianuarie 2023.

Festivalul este susținut de Fundația Culturală „Romeo și Julieta la Mizil”, în colaborare cu Inspectoratul Școlar Județean Prahova, Consiliul Județean Prahova, Primăria Mizil și Consiliul Local.

La festival au fost prezenți: Solomon Marcus, Mircea Ionescu Quintus, Ioan Aurel Pop, Ștefan Cazimir, Nicolae Dabija, Mihai Cimpoi, Valeriu Matei, Vasile Tărățeanu, Arcadie Suceveanu, Dan C. Mihăilescu, Teodor Baconschi, Alexandru Mironov, Daniel Cristea-Enache, Corneliu Leu, Lucia Olaru Nenati, Mircea Dinescu, George Corbu, Dan C. Lupescu, George Stanca.

Parteneri media: Radio România Actualități, Agerpres, TVR, Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România, Literatura de azi, Epigrama, CD Press, Terra Magazin, Buc Press, Gazeta de Herța, Ziarul Prahova, Prahova TV, Linia întâi, Ziarul de Vrancea, Făclia, Leviathan, Vatra veche, Radio Prahova, Bună ziua, Iași!, Radio Cernăuți, BucPress, Telegrama, Incisiv de Prahova, La Punkt, Jurnalul Bucureștiiului, Satiricon de Cluj, Gazeta de Chișinău, Diez, Gazeta Oltului.

Coordonatori: Laurențiu Alexandru Bădicioiu, Victor Minea, Claudiu Remus Minea și Cristiana Daniela Bădicioiu.

ÎNSCRIEREA ÎN CONCURS E DOVADA ACCEPTĂRII REGULAMENTULUI ȘI OBLIGATIVITATEA RESPECTĂRII LUI!

FUNDAȚIA CULTURALĂ „ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL”

PARTENERI PRINCIPALI

ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE POEZIE ȘI EPIGRAMĂ

BU A IVA, 2023-2022

LA FESTIVAL, POT PARTICIPA ROMÂNII DE PRECUM ȘI STRĂINII

Înscrieri pe: 20.12.2022-20.12.2022
LA WWW.ROMEOJULIETALAMIZIL.RO
PREMIEREA: 24.01.2023, 2023

PREMIU ÎN VALOARE DE 4000 DE LEI

NARILE PREMIIU „GEORGE BANETH”
LA POEZIE ȘI UNUL DE „LITERATURA DE AZI”

COORDONATORI: PROIECTULUI LAURENȚIU BĂDICIOIU
VICTOR MINEA, CLAUDIU MINEA, CRISTIANA DANIELA BĂDICIOIU

Eugen ONISCU

INIMA STRĂINULUI

Nuvelă-foileton (13)

După plecarea celor doi Eusebiu se pregăti de culcare, dar era foarte zburcumat încât nu putea să doarmă, așezat fiind în pat se gândea la tot ce spusese Marcu și la tot ce i se întâmplase lui în ultima vreme. Pe de o parte simțea dorința să se împace cu Dumnezeu, iar pe de altă parte îi stăruia în minte acea întrebare sâcâitoare și anume: „De ce tocmai lui a trebuit să i se întâmple acel lucru atât de îngrozitor?” Într-un târziu doborât de oboseală adormi.

Visă că era echipat ca un alpinist și că escalada un munte ce era un versant abrupt. Urcușul era greu de tot însă el urca oprindu-se uneori și respirând din greu, privea în sus și nu vedea decât peretele de stâncă pe care urca și undeva sus de tot cerul albastru, ce îl atrăgea ca un magnet să urce. Din când în când se oprea și fixa în fisurile stâncii niște țărugi metalici ce aveau la capăt un inel prin care introducea coarda și așa urca mereu. La un moment dat așa cum se întâmplă, în vis apărură deodată lângă el Sefora echipată ca o alpinistă și începură să escaladeze amândoi cu bucurie muntele. Escaladarea era mult mai plăcută în doi. Sefora era foarte temerară și se avânta riscând mult, pe când el căuta să o tempereze și deodată spre groaza lui ea se prăbuși și dispărură în hăul ce se căsca la picioarele lui. În timp ce ea începuse să cadă, el încercase să o ajute însă tot acel efort îl făcu să se dezechilibreze și se lovi cu pieptul de peretele stâncos și începu să alunece în jos până ce se lovi din nou foarte tare de vârful unor stânci și din cauza acelei izbituri funia sa se rupse și el căzu într-un fel de adâncitură a muntelui foarte întunecată. Tot trupul îl dorea și simțea că acolo în acea adâncitură va pieri. Între timp se lăsase noaptea, era întuneric în acel loc unde căzuse și nu se mai putea mișca de durere și groază. Apoi ieșiră stelele și din locul unde era și stătea întins pe spate putea zări o parte a cerului pe care luminau stelele. Strălucirea stelelor în noapte îi dădu curaj și începu să escaladeze pereții stâncoși sperând tot mai mult că va reuși să iasă din acea adâncitură, și cu uimire constată că începea să se crape de ziuă. Cu mult efort reuși să iasă din acel loc. Zorii acelei zile ce luminau muntele erau magnifici, hotărî să urce din nou și începu urcușul uneori chinuitor alteori escaladând cu ușurință până ce ajunse în locul unde se prăbușise și începu din acel loc să urce mai sus și tot mai sus. Fiind foarte atent să nu se mai prăbușească și într-un final reuși să ajungă pe vârful aceluia munte. Privi în jos și constată că priveliștea era minunată pentru că acel munte era cel mai înalt din tot lanțul muntos ce îl înconjura, iar în jos se vedeau piscurile altor munți acoperite de zăpadă. Apoi își ridică privirea în sus și privi cerul albastru cu câțiva nori albi pufoși și când privi mai atent constată că printre acei

nori se întrezărea o cetate scilipitoare, aurie, după cum le citise Marcu din Apocalipsa, era Noul Ierusalim ce în visul său se distingea tot mai clar dintre nori. Era o splendoare să privești acel oraș ceresc construit din aur și diamante, nu își mai putea lua privirea de acolo și exclamă: „O, Doamne ce frumos, ce măreț!”

În acele momente se trezi. În cameră era întuneric, pe stradă se auzea zgomotul unor mașini ce treceau prin fața pensiunii. Își luă telefonul de pe noptieră și constată că era ora patru, se sculă din pat și deschise fereastra iar aerul rece al dimineții pătrunse în camera sa. Privi cerul plin de stele luminoase și își aduse aminte de exclamația sa din vis: „O, Doamne ce frumos, ce măreț!” „Ce vis minunat am visat! Deci trebuie să mă ridic la viață și să mă împac cu Dumnezeu. Nu pot rămâne în această stare de descurajare, Marcu a avut dreptate trebuie să mă împac din nou cu Dumnezeu. Și mai ales după cum spunea Fabian trebuie să trăiesc pentru că viața este minunată.”

În acea dimineață pe la orele nouă, Eusebiu plecă într-un parc frumos pe care îl știa de mult timp. Pătrunse în acel parc unde era un lac pe fața căruia mai multe rațe pluteau și se bălăceau în apa în care razele soarelui de toamnă se oglindeau. Copacii cu frunze îngălbenite, covorul de frunze pe care călca și acel minunat soare de toamnă, îi dădeau lui Eusebiu o dorință de viață imensă și mai ales dorea să se împace cu Dumnezeu, și să înceapă din nou să trăiască o viață spirituală. Urcă pe lângă lac pe o terasă unde vara acolo erau înflorite diferite varietăți de trandafiri, se așeză pe o bancă și admiră peisajul toamnei ce părea ai ura un bun venit din nou la viață.

Și ca de obicei când era la o răscruce de drumuri în viața sa, se puse pe gânduri pentru a găsi o soluție. „Sefora nu mai este și lipsa ei mă îndurerează nespun, dar trebuie să depășesc totul, și am speranța că în dimineața învierii ne vom vedea. O, ce glorioasă speranță pentru omenire! Iar acum mă aflu în șomaj și stau la această pensiune, dar prea mult nu mai pot sta, va trebui ori să-mi caut ceva de muncă și o nouă locuință, ori să mă întorc acasă. Poate că ar fi cel mai bine ca pentru un timp să mă întorc în România. Dar și acolo ca și aici sunt un străin! Da, Marcu avea dreptate, noi cei ce am început să înțelegem și să trăim dimensiunea străinilor și călătorilor nu ne mai găsim liniștea aici pe pământ ci tânjim după patria noastră cerească a cărei cetățeni am devenit. Iar acum aplicând totul doar la mine, în pieptul meu bate o inimă de străin pentru că oricât aş căuta să prind rădăcini pe acest pământ, inima mea este a unui străin și nu numai ca emigrant ce este un om înstrăinat de ai lui și de patria sa pământescă ci și ca un străin și călător spre patria cerească. Mă simt asemenea acelor nomanzi ce umblau din loc în loc prin Canaan cu turmele lor căutând pășuni și purtând în inimile lor speranța că într-o zi glorioasă vor locui în patria de sus, în orașul pe care Dumnezeu l-a construit pentru ei și pentru omenii mântuiți din toate timpurile. Oare câți oameni din

(continuare în pag. 39)

această mare metropolă europeană trăiesc această dimensiune spirituală? Dar din mulțimile ce suprapopulează planeta albastră, câți trăiesc sau înțeleg în toată grandoarea ei această dimensiune biblică a străinilor și călătorilor?”

La scurt timp Eusebiu își luă rămas bun de la Marcu și Fabian și plecă spre România. Dorea ca cel puțin pentru un timp să fie din nou cu ai lui și să-l mai vadă pe tatăl său. Deși în România totul era sumbru din cauza crizelor sanitare, politice, economice, ce loviseră țara și mai ales episodul coronavirus ce după spusele mass-mediei făcea ravagii, spitalele erau pline și mureau destul de mulți oameni. În ciuda acelor previziuni sumbre, Eusebiu sosi cu avionul la București de unde luă un microbuz spre orașul său natal. Ajunse pe seară în cartierul său străbătând străzile ce le știa din copilărie. La orele douăzeci și unu totul era cufundat în întunericul serii, iar pe la colțuri mai luminau becurile de pe stâlpii electrici. Totul părea neschimbat dar când ajunse în fața porții lor rămase uimit, își aduse aminte că Alin îi spusese ceva dar el nu băgase în seamă, în grădina lor se înălța o casă cu mansardă ce părea semeată în noapte. La partierul acelei case se vedea lumină, deci Alin reușise să-și atingă obiectivul după cum spusese în toiul acelei dispute cu unchiul lor Costea. Deschise poarta curții lor, se apropie apoi de geamul de la bucătărie al casei părintești și acolo îl văzu pe tatăl său ce arăta și mai gârbovit și îmbătrânit decât îl văzuse cu doi ani în urmă. Bătrânul era singur în bucătărie și bea ceai, trist și gânditor, i se făcu milă de tatăl său. Dorise să le facă o surpriză și nu îi anunțase ca va veni, deschise deodată ușa și rămase pentru câteva clipe în prag.

– Eusebiu, măi băiatule! Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunile și te-a adus din nou acasă!

Tatăl său se ridică greoi de la masă se apropie de el și îl îmbrățișă.

– Tu de câte ori te întorci ești tot mai nenorocit, ar trebui să rămâi aici pentru totdeauna.

Apoi bătrânul începu să plângă, nu își mai stăpânea lacrimile din cauza bucuriei revederii. Veniră apoi Alin cu Cristina ce îi urară bun venit acasă și fratele lui mai mic Vlad, ce era acasă pentru că se întorsese din Spania unde nu mai putuse lucra pentru că i se cerea să se vaccineze. Eusebiu află cu stupeoare că Alin și Cristina erau vaccinați și că chiar tatăl său se vaccinase. În casă aveau mai mult spațiu datorită faptului că Alin cu familia sa se mutase în noua sa casă. Eusebiu se instală în camera sa de odinioară, unde totul era neschimbat așa cum lăsase totul în urmă cu doi ani. În ciuda faptului că continua să se simtă ca un străin, era totuși minunat faptul că exista acel acasă unde venise. Cine știe pentru cât timp, sau poate pentru totdeauna. Nici el nu știa sigur ce avea să facă în viitor pentru că peste tot în lume totul devenise nesigur. Era totuși bucuros că era din nou cu ai lui și gândurile îl duseră la Sefora și la ce minunat ar fi fost dacă ar fi trăit și ea și ar fi fost cu el. Apoi se gândi la mama lui ce nu mai era, cu doi ani în urmă când venise regretase doar moartea mamei sale, acum însă mai avea o ființă minunată în amintirile sale cele mai dragi a cărei moarte o regreta.

Pe cei morți plecați dintre ei îi regreta și se gândise mult în ultimele zile la Berlin, la faptul că era foarte posibil ca și tatăl său cât de curând să moară și atunci în

galeria amintirilor sale avea să fie și el ca unul drag ce plecase. „Dar atâți oameni ce sunt răpuși de corona virus pentru că au și alte comorbidități, cu siguranță că au și ei familiile lor ce le duc dorul și îi poartă în amintirile lor. Dar eu cunosc un adevăr pe care cei mai mulți dintre ei nu îl cunosc și anume, dimensiunea învierii prin Hristos și asta îmi dă o liniște sufletească în acest loc unde există atâta suferință și moarte. Și ce minunat este faptul că am început să mă apropiu de Dumnezeu din nou și în ciuda răzvrătirii mele din trecut El mă primește cu dragoste!”

Peste câteva zile aflând că Relu fostul său coleg de școală și prieten din liceu, căzuse în patima băuturii și se înhăitase cu un bețivan cu care bea aproape toată ziua și nu mai lucra nimic pentru că de la Kaufland fusese dat afară pentru furt. Eusebiu se hotărî într-o seară să-i facă o vizită. Dorise să vorbească cu Relu la telefon înainte de ai face acea vizită, dar la numărul pe care îl avea de doi ani în urmă răspunsese o altă persoană, semn că ceva se întâmplase și compania telefonică dăduse numărul unei alte persoane. Relu locuia pe o străduță îngustă unde mai erau câteva case despărțite de grădini. Casa lui Relu era tot așa cum o știa de mult, acoperită cu tablă puțin ruginită, cu ferestrele și ușile de lemn vopsite în albastru, camerele casei erau ca niște vagoane de tren pentru că dintr-un hol de la intrare intrai din cameră în cameră. Eusebiu strigă la poartă dar nu îi răspunse nimeni din curtea ce părea pustie, învăluită în întunericul serii de toamnă lătră un câine ce se ivi din spatele unei magazii. Apoi ușa casei se deschise și în prag se ivi Relu ce întrebă:

– Cine este acolo?

– Eusebiu.

– Cine?

Eusebiu se apropie mai mult de ușă și Relu ce era puțin amețit de băutura zâmbi când îl recunoscuse și spuse:

– O, te-ai întors și ai decis să-mi faci o vizită ca în vremurile de odinioară, trebuie să sărbătorim revederea noastră. Te rog intră.

Eusebiu intră în casă după ce Relu îl îmbrățișă în pragul casei înădușindu-l cu un miros puternic de votcă. Străbătura holul ce era slab luminat și intrară într-o cameră în care totul era în neorânduială. În capul mesei pe care erau mai multe sticle cu apă minerală, vin și votcă, stătea un bărbat masiv, ce avea în jur de cinczeci de ani cu fața buhăită de alcool și marcată de o viață dezordonată, îmbrăcat cu o maletă verde și cu niște pantaloni cenușii ponosiți, încălțat fiind cu niște ghete maro foarte uzate. Într-un colț al camerei era un godin de culoare gri în care pâlpâia focul, patul din acea cameră era răvășit, la televizorul așezat pe o masuță se derula o emisiune de știri.

– Hai te rog servește ceva, ce bei vin sau votcă? întrebă Relu apropiindu-se de masă și dorind să-i toarne într-un pahar lui Eusebiu ceva de băut.

– Mulțumesc, nu doresc nimic, spuse Eusebiu dezgustat fiind de fumul de țigară și mirosul de vin și votcă din acea cameră.

– Vii la un prieten și nu vrei să bei nimic ce

(continuare în pag. 40)

Înseamnă asta? Întrebă bărbatul ce stătea în capul mesei în timp ce strivi mucul unei țigări în scrumiera de pe masă.

– Am uitat să vă prezint acesta este Silviu iar el este Eusebiu, spuse Relu căutând să pară cât mai amabil.

L-a invitația lui Relu, Eusebiu se așeză pe un scaun, nu îi plăcea de Silviu pentru că îi dădea impresia unui om periculos.

– Cred că au trecut doi ani de când ai plecat, între timp s-au întâmplat multe și situația din România nu este deloc pe roze, avem corona-virus și morți prin spitale. Iar în ceea ce privește viața politică suntem praf, zise Relu.

– Da, mi-am dat seama de tot ceea ce se întâmplă, și pe deasupra ne așteaptă o criză economică teribilă, răspunse Eusebiu.

– Pe mine toate aceste lucruri nu mă interesează pentru că oricum lucrurile merg rău. Eu vreau să trăiesc intens orice clipă și de aceea beau, pentru că decât bolnav și internat la A.T.I. mai bine sub pat, adică beat de-a binelea, spuse Silviu și bău un pahar de votcă.

Eusebiu îl privi pe Silviu cum bău acel pahar de votcă plescăind din buze și văzu că fața i se înroșise și mai tare, semn că în acea seară se cinstise bine.

– Și ce vei face de acum te întorci în occident sau mai rămâi acasă? Întrebă Relu.

– Cred că pentru un timp voi rămâne acasă, îi răspunse Eusebiu.

– Dar tu pe unde mai lucrezi?

– Mai nimic în mod concret doar așa cu ziua pe ici colo. De la Kaufland m-au dat afară pentru că am furat și acum sunt liber profesionist, îi răspunse Relu.

– Nu este bine să furi poți avea probleme cu poliția, îi răspunse Eusebiu.

– Dar pe tine ce te privește că va avea probleme cu poliția? Iar dacă a furat nu a furat de la oameni ci de la corporațiile care ne jecmănesc pe noi, de aceea viața noastră este grea. Nu vezi viruși, vaccinuri, și alte prostii și cum omoară oameni la A.T.I. de aceea eu spun că beau și petrec după cum îmi place iar când o fi să crăp, mă duc și gata, zise Silviu.

– Viața poate fi trăită și altfel, și mă refer la faptul că am putea trăi raportându-ne la Dumnezeu în fața căruia suntem responsabili pentru modul cum ne trăim viața, zise Eusebiu.

– Și mă rog de ce sunt eu responsabil înaintea lui Dumnezeu? Trăiesc după cum îmi place în tot haosul din lumea asta. Nu am de ce să dau socoteală nimănui de viața mea, îi replică Silviu.

– La finalul tuturor lucrurilor va exista o judecată și toți vom fi judecați după binele sau răul pe care l-am făcut în toată viața noastră. De aceea nu putem trăi călcând în picioare toate legile divine și umane fără a ne gândi la consecințe, spuse Eusebiu.

Silviu râse zgomotos, își mai turnă votcă în pahar apoi spuse:

– Relu, ăsta este trimisul lui Dumnezeu pentru tine, pregătește-te să fii dădăcit și să primești morală.

Relu tăcu, părea stingherit. Eusebiu își dădu seama că era de prisos să mai continue acea discuție. Se ridică și se îndreptă spre ieșire urmat de Relu. Ajuns afară Eusebiu respiră adânc aerul curat de toamnă. În casă simțise că se înăbușă cu mirosul tare de votcă și fumul de țigară.

- Scuză-mă Eusebiu, m-ai prins într-un moment prost.

- Nu face nimic, dar pentru că îmi ești prieten am să-ți spun ceva, rupe cu astfel de prieteni pentru că te vor distruge.

- Și ce să fac Eusebiu, nu vezi cum sunt toate acum și ce șansă mai am eu pentru o viață mai bună? Trăiesc așa pentru că am devenit un ratat, ție îți pot mărturisi acest lucru altora nu.

- Bine, dar poți începe o nouă viață trăind mult mai bine.

- Cum Eusebiu? În aceste vremuri grele spre cine să mă îndrept pentru a mă ajuta?

- Mă refer la faptul că din punct de vedere spiritual ai putea să te ridici și să începi o viață nouă căutându-L pe Dumnezeu.

Relu zâmbi puțin ironic și Eusebiu înțelese că era mai bine să nu mai continue acea discuție. Se despărți de Relu și rămase cu un gust amar după acea vizită. Mai ales îl urmărea imaginea lui Silviu cu fața buhăită de alcool și plescăind mulțumit din buze atunci când bea votcă. Avea impresia că trebuia să-l mai sune pe Relu într-o altă zi încercând să-l motiveze să rupă cu astfel de tovarășii și să înceapă o viață nouă, înainte de a se despărți de Relu îi luase noul număr de telefon.

(Va urma)

*Moș Crăciun cu plete dalbe
A sosit de prin nămeți
Și aduce daruri multe
La fetițe și băieți.*

*Din bătrâni se povestește
Că-n toți anii, negreșit,
Moș Crăciun pribeag sosește
Niciodată n-a lipsit.*

*Moș Crăciun cu plete dalbe
Încotro vrei s-o apuci
Ți-aș cânta Florile dalbe
De la noi să nu te duci!*

Moș Crăciun, Moș Crăciun!

La mulți ani, 2023!

BOIEMA

apler

www.boema.inforapart.ro